

In Shamir

בשמיר
גיליון 102
30.6.2020

בשמיר

**ביכורים
2020
על גלגלים**
צילום: אפי שריר

מה בגיליון:

- ◀ שמירניקים והקורונה: דרישת שלום מדנמרק ומתאילנד
- ◀ סאיון מצירת בגדול - תערוכה חדשה ומפתיעה
- ◀ מייגן בלצר מספרת על הלימודים בספרד, אהבתה לאופניים והתכניות לעתיד.

גיליון

102

מזל טוב

לקרן ואופיר בונקר

לרגל הולדת הבת

ברכות לרחלי ונועם לנדמייסטר
ולסבתא רבא פנינה מילר

מזל טוב

לכרמל ובן צ'רני

לרגל הולדת הבן

ברכות לאיוה וחיים
ולכל בני המשפחה

מזל טוב

למירה ובן אדרי

לרגל הולדת הבן

ברכות לאבריל ולכל המשפחה

שולחן עורך

במקביל - אני שוב מזמינה את הציבור להעלות בעלון סוגיות ובעיות יומיומיות המטרידות אתכם (במסגרת מדור: הציבור שואל) או להביע עמדות לגבי סוגיות שונות שעולות בקהילה, וגם לשבח ולפרגן (ויש על מה).

תרבות חיה ובוטט

עברנו כמעט ארבעה חודשי קורונה בהם כל מוסדות התרבות בארץ הושבתו. אצלנו, לשמחתי הרבה, אירועי תרבות עברו למדיה הדיגיטלית, הממונעת (זו שנעה בין השכונות) ולאחרונה – אף חזרה לעטר את קירות חדר האוכל.

סאיון מקורמיק, בת זוגו של אדם חלפי, היא בהחלט הפתעה נעימה. נחבאת אל הכלים, בשקט בשקט, היא חזרה לצייר לאחר הפסקה של כמה שנים, ומציגה תערוכה ראשונה בחדר האוכל.

גם **אתי נוסבאום**, הידועה והמוכרת, מתחדשת בתערוכה מקורית, הן מבחינת היצירות והן מבחינת המקום בו הן מוצגות.

שערי העלון הוקדשו הפעם לחג השבועות שעבר, על גלגלים בין השכונות, וליצירה המקומית. כן ירבו.

ראיונות עם צעירים וותיקים

גם כאן ההיענות ממש נמוכה, וחבל...

עד כה התראיינו אצל רננה ברקאי (הסטודנטית) **צרויה רונן**, **ארי אשל ומייגן בלצר** (בעלון הנוכחי).

צעירי הקיבוץ, **אתם החיים בינינו וגם אלה מכם שאינם נמצאים כאן פיזית**, נשמח להכיר אתכם יותר, לשמוע על מעשיכם בימים אלה ותכניותיכם לעתיד. במקביל, נשתדל להמשיך ולראיין גם חברים ותיקים, תושבים, בעלי תפקידים וכד'.

שנמשיך להיות בריאים, שנצליח ליהנות מחופשת הקיץ למרות המגבלות ושנצליח לעלות על דרך המלך גם בפן הכלכלי.

שלכם, העורכת, יהודית מסד

ימי קורונה

זו היתה הכותרת שלי לפני שלושה חודשים ולצערי – היא עדיין רלבנטית. הרבה יותר רלבנטית ממה שציפיתי שתהיה...

אמנם נכנסנו לימי שגרונה, אבל המצב כרגע מאד נזיל ואין לדעת מה ילד יום...

וכיוון שהשגרונה כאן אתנו כנראה לזמן רב, אני שבה ופונה אליכם, קוראי העלון מבית ומחוץ:

כתבו ושתפו אותנו בחוויות האיטיות שלכם בימי הקורונה. שתפו בפן הכלכלי, החינוכי, המשפחתי או חוויה שעברתם ויכולה לעניין את האחרים.

שלחו בבקשה למייל העלון: bshamir@shamir.org.il

לאחר פניית הקודמת, הצלחתי לקבל דרישת שלום ממשפחת גולדשטיין בתאילנד וממשפחת כהן בדנמרק. אשמח לקבל שיתופים נוספים וגם בנושאים אחרים, לאו דווקא קורונה.

בישיבת הצוות האחרונה, עלה רעיון לראיין יולדות שהביאו לעולם ילדים תחת מסכת הקורונה.

יולדות יקרות: מי מכן שמוכנה לתאר בקצרה (או בהרחבה) את חווית ההריון או הלידה בימי קורונה- אנא פנו אלי או אל שני ותענו בשמחה.

אפשר לשלוח בווטסאפ, במייל (הני"ל) או להקליט ולשלוח (איך שנוח). ותודה מראש ☺

שקיפות, נגישות, חובת הדיווח לציבור

שוב ושוב אני נדרשת לנושא הזה מול נבחרי הציבור שלנו ומול נושאי תפקידים מרכזיים בשמיר.

דיווחים שוטפים מהנהלת הקהילה ומזכירות רחבה, דיווחים תקופתיים על פעולתן והחלטותיהן של ועדות שונות, מנהלי אגפים, מנהלי מפעלים וכד'. דיווחים אלה הם, להשקפתי, חלק חשוב ובלתי נפרד מתפקידו ומחובתו של נבחר ציבור / נושא תפקיד מרכזי, לקהילה בה הוא פועל.

הייתי מוחלת על כבודי ומוותרת על פרסום בעלון (למרות שבעיני הוא חשוב גם בשל התיעוד ההיסטורי וגם מבחינת הנגישות למידע) לו היו פרסומים כאלה באתר הקיבוץ, כפי שהובטח בעבר.

אבל כרגע רוב האינפורמציה עולה רק למסכים שלנו (בעיקר בסלולרי), ונעלמת די מהר מן העין. למיטב ידיעתי והבנתי, אין דרך קלה (או שאין אפשרות כלל?) לשחזר הודעות שנשלחו ב"מקומי" לפני שבועיים שלושה, והמידע, המותאם למדיה הסלולרית, הוא תמציתי לא מעמיק, ובר חלוף.

מייגן, בתה של מריה בלצר, מספרת:

הוריי הכירו בקיבוץ כמתנדבים, ונשארו. אמא באה מארגנטינה ואבא מאנגליה. אני ואחי (שגדול ממני 4 שנים) נולדנו כאן. לאחר שהורי התגרשו, חזר אבא שלי לאנגליה ולפני 3 שנים נפטר.

מייגן התחילה השנה ללמוד פיזיותרפיה במדריד.

היא הספיקה ללמוד מסוף אוגוסט עד פסח. בגלל הקורונה חזרה לארץ.

"את השפה הספרדית למדתי מהבית. כל הצד של אמא מדבר ספרדית. זה יתרון בניהול החיים במדריד, אבל באוניברסיטה עצמה הלימודים הם באנגלית".

זאת אוניברסיטה בין לאומית, של סטודנטים מכל העולם. אני מאוד אוהבת את המגוון. אני מאד אוהבת גם את האווירה בקרב הסטודנטים שמשדרת יושר ואמינות.

אני מאד אוהבת את הסביבה הישראלית אבל באוניברסיטה בולטת לי היושרה והנימוס. לא נתקלתי בכעסים ובקללות.

כששואלים: "היי מייגן, מה שלומך?" - באמת ממתנינים לתשובה.

כולנו התחלנו מנקודת התחלה שווה ויש רצון ליצור חברויות ויחסים טובים אחד עם השני.

דיויד, אחי, עבד אחרי הצבא ב'עגלות' והחליט להישאר ללמוד באנגליה. הוא מתגורר בלונדון כבר 7 שנים ולומד יחסים דיפלומטיים. יש לו עוד שנתיים לסיים תואר ואני מקווה שלאחר מכן יחזור

נא להכיר: צעירי שמיר

מייגן בלצר

ראיינה: רננה ברקאי

לישראל.

מייגן התחילה השנה ללמוד פיזיותרפיה במדריד. היא הספיקה ללמוד מסוף אוגוסט עד פסח. בגלל הקורונה חזרה לארץ (זמנית). היא מעידה שזו הפעם הראשונה שהיא לא גרה בארץ על אף שבילדותה המשפחה הרבתה לטוס לחו"ל לבקר את המשפחות המורחבות.

"את השפה הספרדית למדתי מהבית. כל הצד של אמא מדבר ספרדית. זה יתרון בניהול החיים במדריד, מחוץ לאקדמיה, אבל באוניברסיטה הלימודים מתנהלים באנגלית. בהתחלה היה לי קושי עם האנגלית, במיוחד במונחים של רפואה. הרגשתי מעין התנגשות של 3 השפות: עברית, ספרדית ואנגלית. לאט לאט אני לומדת ומשתדלת לשאול הרבה. עכשיו אפשר לומר שאני מבינה את הרוב".

עם איזה אנשים יצא לך להתחבר בתקופה ששהית שם?

"באקדמיה אין ישראלים ואני לא מעורבת בקהילה היהודית. זאת אוניברסיטה בין לאומית, של סטודנטים מכל העולם: סקנדינביה, ארה"ב, מקסיקו ודרום אמריקה. זה מאוד יפה בעיני. יש לי חברות מאיטליה ומצרפת. אני מאוד אוהבת את המגוון ולא מרגישה אוטסיידרית כי "כולם באותה סירה". אני אוהבת את הרעיון שנקודת ההתחלה של כולם היא שווה".

מה יצא לך ללמוד על התרבויות בפרק זמן זה?

"זיהיתי שיש תרבויות שחופפות לנו, הישראלים, כמו הסטודנטים הספרדים למשל. אני רואה בהם שילוב בין אירופה הקלאסית ובין ישראל. הם קלילים כאלה 'הכל יהיה בסדר' 'הכל יהיה טוב'. פחות 'כבדים' מהאנגלים. יש לי גם חברה מאיטליה: הם מאד פתוחים.

אני מאד אוהבת גם את האווירה בקרב הסטודנטים שמשדרת יושר ואמינות. אני יודעת "שמילה זו מילה". למשל באחד המבחנים קיבלנו טופס שאפשר היה לראות בו חלק מהתשובות הנכונות מסומנות. אנשים שמו לב, ניגשו למורה וביקשו מבחן חדש. אני לא יודעת אם בישראל זה היה קורה".

"אני חושבת שאמינות זה הבסיס לכל דבר. זה משדר אכפתיות וערכים. זה יפה ונעים לראות. אני מאד אוהבת את הסביבה הישראלית אבל באוניברסיטה בולטת לי היושרה והנימוס. למשל: כשיש ביננו, הסטודנטים, אי הבנות כלשהן, הדרך שבה הם מתנסחים ומדברים אחד עם

השני היא מנומסת. "אני לא מסכים עם מה שאמרת אבל אני מכבד את זה ובוא נציע את שתי האופציות". לא נתקלתי בכעסים ובקללות.

היכן התקשית להבין את ההתנהגות? את תפיסות העולם?

"יש סטודנטים שיש לי איתם פחות נושאים משותפים אבל לא הייתי מייחסת את זה לתרבות. מה שכן לא רגיל לי זה כששואלים "מה נשמע" ולא רק מתוך נימוס. כששואלים: "היי מייגן, מה שלומך?" - באמת ממתנינים לתשובה. זה מרגיש אמת, שבאמת מתכוונים". כולנו התחלנו מנקודת התחלה שווה ויש רצון ליצור חברויות ויחסים טובים אחד עם השני. מצד שני - אני גם רואה בין הצרפתים לבין עצמם, למשל, את אופן השיחה האכפתי והמתעניין ולא רק בין סטודנטים ממדינות שונות".

למה בחרת ללמוד פיזיותרפיה בחו"ל ולא בישראל?

"הרעיון הראשוני היה ללמוד פה, למדתי כאן גם לפסיכומטרי. יום אחד כשנסעתי ללימודי הקורס הפסיכומטרי היה לי "ויז'ן": 'איזה מרגש זה יכול להיות אם הייתי לומדת פיזיותרפיה בספרד'. בהתחלה חששתי, אבל קיבלתי חיזוקים... אמא מאד תמכה, למרות כל הקושי להישאר בישראל לבד (כי גם אחי בחו"ל). זו הייתה ההחלטה הכי אמיצה שקיבלתי. לא לקחתי את הצעד הזה באופן דרמטי, כאילו אני עוזבת את הארץ. אמרתי לעצמי: "יש סיכוי שאחזור עוד שנה". היום אני רואה את זה אחרת ומתכוונת לסיים עד הסוף (4 שנים), אלא אם יקרה משהו בלתי צפוי. את השנה הרביעית, שנת הסטאז', אני יכולה לעשות בישראל, במקומות כמו מרכזי ספורט, בתי חולים, מרכזים רפואיים וכד'. כרגע אני חושבת על סיומה של השנה הנוכחית".

מה הרעיון העומד מאחורי לימודי הפיזיותרפיה? מה החיבור שלך לתחום הזה?

"מבחינה רפואית זו שיטה מוכחת שתופסת תאוצה. מגיעים הרבה ספורטאים, ילדים עם פגיעה עצבית. רובם מגיעים לשיקום אחרי קריעת גיד או שבר ושואפים לחזור לחיים הרגילים אחרי הטראומה".

אני גם אוהבת את הרעיון שמעבר לטיפול בפציעות יש פן מניעתי, ואת הקשר הבין אישי בין פיזיותרפיסט לבין המטופל שלו. למנתח אין קשר עם מי ששוכב על השולחן. העיסוק הוא טכני.

אני אוהבת את החשיבה מחוץ לקופסא, את היצירתיות: יש שאיפה לתת את הטיפול המדויק לאדם עצמו. זה כמו חידה שצריך לפתור עם כל הגורמים הקיימים. אין דבר מעניין יותר מגוף האדם! זה אנחנו!".

היה לך קשר לגוף האדם לפני הלימודים?

"כן, הייתי רוכבת אופניים מגיל 8 עד גיל 21, מתחרה בארץ ובעולם, נוסעת וטסה לתחרויות על גביעי עולם. הרכיבה הייתה כל החיים שלי.. אפשר לומר שגם עכשיו. הייתי מאד 'חזק' בפיזיות, בעיסוק בגוף האדם. היה לי רקע שכנראה הוביל לפיזיותרפיה. כספורטאית יכולתי להתקדם יותר אם הייתי יודעת כל מה שאני יודעת היום על גוף האדם".

מה לקחת לעצמך מהעיסוק רב השנים ברכיבה על אופניים?

"לקחתי את ההתמודדות המנטלית עם מכשולים שנראים בלתי אפשריים. אני מסתכלת עכשיו על דברים שעשיתי ולא מאמינה- מנטלית וגופנית. למדתי לאתגר גבולות עצמיים ולחצות אותם. ספורטאי מפעיל על הגוף מאמץ גדול יותר מהאדם הממוצע".

יום אחד כשנסעתי ללימודי הקורס הפסיכומטרי היה לי "ויז'ן": 'איזה מרגש זה יכול להיות אם הייתי לומדת פיזיותרפיה בספרד'.

זו הייתה ההחלטה הכי אמיצה שקיבלתי. אמא מאד תמכה, למרות כל הקושי...

את השנה הרביעית, שנת הסטאז', אני יכולה לעשות בישראל.

"אני אוהבת את הרעיון שמעבר לטיפול בפציעות יש פן מניעתי.

אוהבת את הקשר הבין אישי בין פיזיותרפיסט לבין המטופל שלו.

למנתח אין קשר עם מי ששוכב על השולחן. העיסוק הוא טכני.

לפיזיותרפיסט יש שאיפה לתת את הטיפול המדויק לאדם עצמו. זה כמו חידה שצריך לפתור עם כל הגורמים הקיימים.

הרכיבה (על אופניים) הייתה כל החיים שלי.. אפשר לומר שגם עכשיו. כספורטאית יכולתי להתקדם יותר אם הייתי יודעת כל מה שאני יודעת היום על גוף האדם."

זה ספורט מדהים ורחב מאוד, מתייחס להרבה אספקטים. אני מרגישה זכות גדולה שמצאתי עיסוק שאני כל כך אוהבת. אני מסתכלת מסביב ואני אומרת לעצמי: זה כל כך לא מובן מאליו. יש המון אנשים שלא יודעים מה הם אוהבים. זו משמעות החיים, וצריך בשביל זה להכיר קודם כל את עצמך. שעות על גבי שעות של אימונים על אופניים עם עצמי - עזרו לי להכיר את עצמי".

נשמע שכל המסע הזה הכין אותך ללימודים בחוץ לארץ.

"אני חושבת שהיו הרבה פרמטרים שהביאו אותי למוכנות הזאת. הנסיעות לחו"ל כל השנים והרכיבה על האופניים שהפכה אותי למאד עצמאית. זה גרם לי להתמודד עם משימות שילדים בגילי פחות התמודדו: כמו לנסוע לשבועיים לאירופה לתחרויות ולדאוג לעצמי לכל מה שצריך. בלימודים בבית ספר ידעתי לעבוד קשה (ולא היו לי ציונים מאד גבוהים...) זו מיומנות שמשרתת אותי גם היום באקדמיה.

תוכלי לספר לי על זיכרון ילדות מהקיבוץ?

"מאז שחזרתי לארץ אני עובדת בחינוך בקיבוץ וזה גורם לי להשוות בין החוויה שלי לחוויה של הילדים היום. אני חושבת על כמה המקצוע של מחנך הוא משמעותי ולא מוערך ביחס להשקעה והאכפתיות, זו תופעה בכל המדינה. בחינוך בקיבוץ ניכרת ההשקעה לחנך ולא רק להעביר את הזמן."

את חושבת שהמערכות יכולות לחנך?

"אני לא בטוחה שאנשים שלא עובדים במערכת יודעים כמה הצוותים נותנים מעצמם. הייתי מובילה בחינוך בקיבוץ מגידו. זו לא רק עבודה מ - 8:00-16:00. יש את "הילד של הבית" ו"הילד של החברים". היו הורים שאמרו לי "זה הילד שלי? לא יכול להיות!". ההורים אמנם מכירים היטב את ילדם אבל אותו הילד יתנהג אחרת ליד החברים. אני חושבת שכשהייתי ילדה לא מספיק הערכת את האכפתיות של הצוות החינוכי. היום אני מאוד מעריכה.

מה את אוהבת בשמיר?

"אנשים עושים את ההבדל בכל מקום. לאנשי קיבוץ אכפת מהקיבוץ, רוצים שיהיה מקום טוב. מרמת הדשא עד רמת ההתארגנות לתקופת הקורונה. ההתארגנות של הצוותים בחדר אוכל ובכולנו היתה מאד בולטת. אני הייתי בבידוד כשחזרתי מספרד ויש לי דברים מחוץ לדלת. זה מאד ייחודי לקיבוץ, בלי קשר לכסף. זו אכפתיות כלפי הקהילה והאנשים - שואפים שזה יהיה מקום טוב."

רכיבה זה ספורט מדהים ורחב מאוד ואני מרגישה זכות גדולה שמצאתי עיסוק שאני כל כך אוהבת.

הרכיבה והנסיעות לתחרויות בחו"ל גרמו לי להתמודד עם משימות שילדים בגילי פחות התמודדו. זה הביא למוכנות טובה יותר ללימודים בחו"ל.

מאז שחזרתי לארץ אני עובדת בחינוך בקיבוץ. לפניך הייתי מובילה בחינוך בקיבוץ מגידו.

כשהייתי ילדה לא מספיק הערכת את האכפתיות של הצוות החינוכי. היום אני מאד מעריכה.

ההתארגנות בימי הקורונה של הצוותים בחדר אוכל ובכולנו בשמיר, הייתה מאד בולטת.

זו אכפתיות כלפי הקהילה והאנשים - שואפים שזה יהיה מקום טוב."

שמירניקים והקורונה דרישת שלום מתאילנד נדב ומעין גולדשטיין

לפני שלושה חודשיים עזבנו את המוכר והידוע אל הרפתקה מרגשת ושונה ועשינו מעבר לביתנו החדש בתאילנד. מעבר מאתגר לכשעצמו, תוסיפו לזה את זמן הקורונה - קיבלנו תקופה שכנראה תיזכר לכל החיים!

היינו על טיסה אחת לפני האחרונה, לפני שכבר סגרו את המדינה, הכי ברגע האחרון. הגענו עם חששות וחוסר ודאות לאן עוד זה יכול להתפתח. התחילו לסגור בהדרגה מקומות בילוי, בתי ספר, פארקים, חופים ועוד ועוד, מצאנו את עצמנו אמנם בתאילנד אך לא יוצאים כמעט מהבית למעט עבודה וקניות בסופר.

למזלנו הקורונה לא התפתחה פה למספרים מלחיצים - הממשלה השכילה לחטא כל פינה כל הזמן, התאילנדים כבר

מורגלים ללכת עם מסכות, ובכל מקום הוצבו עמדות אלכוג'ל.

לאט לאט התחלנו להרגיש בטוחים יותר, במיוחד בסביבה שלנו שהיא רחוקה קצת מהעיר הגדולה בנגקוק. בימים האחרונים הממשלה שחררה כמעט את כל ההגבלים שהיו עד כה ואנחנו מתחילים לצאת קצת מאזורנו ולהכיר עוד מקומות סביבנו.

אנחנו מתגוררים בשכונה שנקראת nichada Thani, כ- 40 דקות נסיעה מבנגקוק. שכונה סגורה שבמראה שלה מזכירה מאוד קיבוץ, שומר בכניסה (דש לגירי) סופר קטן (אבל אין בו הכל כמו בכולבו) בריכה, גינות, מלא ירוק בעיניים, שכנים ואוירה רגועה (לעיתים רגוע מדי, בקיבוץ יש הרבה יותר אקשן) יש פה כ- 500 משפחות, מתוכן 15 משפחות ישראליות. חלקן מתגוררות כאן כמה שנים וחלקן כמה עשורים. יצא לנו להכיר שכנים ואנשים טובים.

תאילנד מדהימה! היא מביאה איתה תרבות, ריחות, טעמים כל כך שונים ממה שאנחנו מכירים, יש פה אנשים טובים עם רמת שירות גבוהה, פירות עסיסיים, מסאג'ים, חופים, ואוכל שאנחנו מאוד אוהבים!

ואי אפשר בלי מילה על הסיבה שלשמה הגענו - Shamirlens Thailand! מפעל שמעסיק 350 עובדים ומייצר עשרות אלפי עדשות בחודש. בתקופה מאתגרת זו הלקוח הכי גדול שלנו הוא חברה אינטרנטית, מה שמאפשר לנו להגדיל מכירות ולהמשיך לתת שירות ברמה הגבוהה ביותר. העבודה מאתגרת ומספקת. אני גאה לייצג את שמיר ולקחת חלק בפעילות עסקית חשובה זו.

אנחנו רק בתחילתה של החוויה אבל כבר מרגישים את העוצמה שלה, בחיבור, בביחד שלנו כמשפחה ובהתפתחות של כל אחד מאיתנו.

בתקופה הזאת שלנו פה נחשפנו לכוחה של קהילת שמיר, לביחד, לדאגה ולמשפחה!

אין משהו חזק יותר מכוחה של קהילה שדואגת לאנשיה, שיהיה להם כל מה שצריך ושלא ירגישו לבד, במיוחד ברגעים ובזמנים לא קלים. בכל סרטון ופוסט בפייסבוק התמלאנו גאווה להיות חלק מהקהילה הזאת, גם אם אנחנו עכשיו רחוקים.

Stay safe

שולחים מלא חיבוקים חמים – נדב, מעיין ואריאל

שמירניקים והקורונה דרישת שלום מדנמרק איתי ומטה כהן

ב – 27 לפברואר, דווח לראשונה על חולה קורונה בדנמרק. ממש באותו יום בו דווח על המקרה הראשון בישראל.

מ-9 במרץ נוסעים שהגיעו לדנמרק בטיסות מאזורים עתירי סיכון לקורונה הועברו באוטובוסים מיוחדים הישר מן המטוס לביתם, ויומיים לאחר מכן סגרה דנמרק את גבולותיה בפני תיירים מארצות בהן היתה התפרצות גבוהה של קורונה.

ב-11 במרץ הודיעה הממשלה הדנית על מסי צעדים חריפים: הפסקת לימודים במוסדות ציבוריים להשכלה גבוהה, בבתי הספר ובמעונות. הופסקה גם עבודתם של עובדי המגזר הציבורי שאינם בתפקידים חיוניים. מוסדות תרבות במגזר הציבורי נסגרו. עובדי המגזר הפרטי עודדו לעבוד מהבית,

הוטלו מגבלות על התחבורה הציבורי (מתוך ויקיפדיה).

איתמר (איתי) כהן, אחיהם של דני וניב כהן מתגורר כבר שנים רבות בדנמרק עם רעייתו מטה, אותה פגש כאן בשמיר כמתנדבת. הם מתגוררים בעיירה ציורית יפהפיה בשם Thisted, הנמצאת בצפון המדינה, לחוף הים. וכך הם מספרים על הקורונה בדנמרק:

דנמרק נהגה בדרך די דומה לישראל. בבת אחת סגרו את הכל. את הגבולות, את מקומות העבודה, בתי הספר וכד'. ההבדל היחידי מישראל הוא שכאן לא דורשים חבישת מסכות.

כרגע (נכון לשבוע הראשון של יוני) יש כאן כ-70 מאושפזים וכ-600 נפטרים מקוביד 19.

רוב הנדבקים הם מקופנהאגן. אצלנו ב-Thisted לא היו מקרים כבר למעלה מחודש. כל מי שרוצה – יכול להיבדק. לא חייב להוכיח סימפטומים או משהו אחר.

הבידוד לנשאים נעשה בבית והמדינה מפצה מקומות עבודה שנפגעו קשה ומפטרים עובדים. אסור בדנמרק לשלוח עובד הביתה ללא משכורת (חל"ת). אפשר לפטר עובד עם התראה מראש של מינימום חודש. שנינו כבר לא בשוק העבודה כך שאיננו מצויים בפרטי הפרטים.

כרגע דנמרק חוזרת לאט לשגרה. פותחים יותר ויותר מקומות.

בסה"כ הדנים מרוצים מהמדיניות שננקטה בעניין הקורונה וממלאים אחר ההוראות.

פינוק ליולדת כתבו: שני מיכאלי ומור יניב

לפני כ-5 שנים החלה בשמיר מסורת נהדרת: "פינוק ליולדת", ביוזמתן של **טלי אהרון ומור יניב**. את הרעיון לפרויקט הן שאבו מקיבוצים באזור, כאשר מטרת הפרויקט היא לסייע למשפחות שזה עתה התרחבו.

ואיך הכי קל לשמח הורים ואחים טריים אם לא בעזרת משהו טעים?

הפרויקט הוא פרויקט קהילתי לתמיכה בנשים אחרי לידה ובמשפחותיהן המתגוררות בשמיר. המציאות שלאחר הלידה אינה פשוטה כלל: כביסות, חיתולים, בכי, הנקה, עייפות ודאגה לשאר תושבי הבית. דמיינו לעצמכם כמה כיף לקבל משלוח מפנק של עוגה / פשטידה / סלט / ארוחה בימים כאלה!

אז איך זה עובד?

יש לנו רשימה של מתנדבים נהדרים שמקבלים מאתנו הודעה לאחר כל לידה. מי שמעוניין להכין פינוק משיב להודעה ואנחנו נותנות אופציות של תאריכים לבחירה, בימי ראשון ורביעי בחודש שלאחר הלידה.

אנחנו כמובן בודקות לפני אם יש העדפות של היולדת ומשפחתה והאם יש איש קשר למשלוח הפינוק.

בתור אמהות לקטנטנים אנחנו יכולות לספר שהאכפתיות רבה ומשמחת כל-כך! אנחנו תמיד אומרות למתנדבים שמה שחשוב זה לא הפינוק עצמו - אלא המחשבה ותשומת הלב.

נשמח מאוד להרחיב את מעגל המתנדבים!

אם אתם מעוניינים להצטרף ולשמח את המשפחות הצעירות, אנא פנו אלינו:

שני מיכאלי – 054-5895930

מור יניב – 052-5795895

מארכיונו של אברהם אילת - שנות ה 70

פנו דרך לנו, ביכורים איתנו

מכורת גליל 1978

חן ודלית יניב 1976

עתודת הדייגים 1973

צוות המטע 1976

בימים ההם... בזמן הזה: מה היה פה לפנינו? מאת: מרית רונן

אחרי הפסקת קורונה קצרה, אנחנו חוזרים לסדרה שלנו "מה היה פה לפנינו". והפעם מאימפריה לאימפריה – מהעות'מנית לרומית, בסדר יורד.

התקופה העות'מנית (1517-1918)

העות'מנים היו בני שבטים טורקיים שהיגרו למזרח התיכון במהלך המאה העשירית מהערבה האירו-אסיאתית. בשנת 1453 הם כבשו את קונסטנטינופול (שהפכה לאיסטנבול), והשלימו את כיבוש האימפריה הביזנטית. אז התקדמו דרומה וכבשו שטחים בכל אזור הלבנט וצפון-אפריקה. הם שלטו באזור עד מלחמת העולם הראשונה, כשצרפת ובריטניה הביסו אותם.

ב-1918 כפו המעצמות המנצחות על האימפריה העות'מנית להתפרק.

בתקופה העות'מנית היה אזור אצבע הגליל משכנם של בדווים, וכמעט שלא היו בו יישובי קבע. מערכת השלטון פעלה דרך שליטים מקומיים שחכרו אזורים מנהל כדי לגבות בהם מיסים. אזורים דלים נשארו לעיתים קרובות ללא מנהל מסודר. מבקר אירופאי באזור בשנת 1852 כתב שבאזור לא היה כל יישוב של קבע, אך בסמוך לוואסט היה מאהל גדול של שבט ערב אל-פאדל. מבקר אחר כתב ב-1884 על חמישה יישובי חורף חצי-ארעיים בסכך, סמקה, וואסט, רוויה, וקרחתא. בכפרים אלה אכסנו הבדווים מספוא ותבואה, וחנו בעת סופות החורף הקשות.

התקופה הממלוכית (1291-1517), התקופה הצלבנית (1099-1291) והתקופה האיסלמית הקדומה (-1099) (638)

עוד לפני נפילת קונסטנטינופול נכבש הלבנט מידי הביזנטים על ידי האימפריה המוסלמית. בשנת 1099 כבשו הצלבנים את ארץ-ישראל, ובמשך כמאתיים שנים התקיימה נוכחות צלבנית באזור, לצד שלטון איובי.

ב-1187.4.7 נחלו הצלבנים מפלה קשה בקרב קרני חיטין, כשהוכרעו על ידי הכוחות האיובים של צלאח א-דין, וממלכת ירושלים הצלבנית נפלה. כל ששרד ממנה היה נוכחות צלבנית מצומצמת בין עכו לצידון. הגליל המערבי נשאר בידיים צלבניות ממש עד להתמוטטות הסופית של הממלכה, עם נפילת עכו ב-1291, אך הגליל העליון עבר לידי האיובים. במקביל, בשנת 1260 התקדמו המונגולים הבלתי מנוצחים ללבנט, כשהם עוקפים את הממלכה הצלבנית הקטנה בין צידון לעכו וכובשים כל מה שעמד בדרכם.

ב-1260.3.9 הם פגשו בכוחות ממלוכים ליד מעין חרוד, והקרב ביניהם – קרב עין ג'אלות – נכנס לספרי ההיסטוריה כפעם הראשונה שבה נעצרה ההתפשטות המונגולית. לאחר הקרב הרחיבו הממלוכים את שליטתם צפונה, גם על אזור עמק החולה.

בתקופות אלה ניתן לזהות מסחר בינלאומי דרך עמק החולה – שהיה נתיב מסחר חשוב – ושגשוג של ערי המסחר צפת ובניאס, אך התיישבות הקבע הייתה מצומצמת. בעיות ניקוז מנעו אפשרות לקיום חקלאות אינטנסיבית בעמק, ובדווים מעבר הירדן פשטו תדיר על התושבים. הפלישה המונגולית הביאה לחורבן ההתיישבות בעמק, שלא התחדשה עד המאה התשע-עשרה.

מבחינת האנשים שחיו בעמק לא הייתה לשינויי השלטון השפעה רבה. האיכרים הנוצרים והמוסלמים נחשבו לנחותים, ועניינו את השלטונות בעיקר כמקור למיסים ותוצרת חקלאית. השגשוג של תקופות מוקדמות יותר – תוצר של מערכת מנהלית וכלכלית רחבה ומסודרת – נשכח, והאזור הפך לפריפריאלי. בניאס חרבה בקרבות בין הצלבנים לאיובים וננטשה, ובכך נעלמה נוכחות הקבע הגדולה האחרונה בעמק.

מבצר נמרוד (קלעת נמרוד), כפי שהוא מוכר לנו היום, נבנה על ידי האיובים סביב שנת 1227, במקום שבו היה ככל הנראה מבצר כבר מהתקופה האיסלמית הקדומה. הוא הורחב ושופץ בתקופתו של ביברס, גיבור קרב עין ג'אלות – וכיום ניתן לראות בו ממצאים מרשימים מאד מאותה התקופה.

התקופה הרומית-ביזנטית (63 לפנה"ס-638 לסה"נ)

בשנת 63 לפנה"ס החל שלטון רומאי בארץ-ישראל. בשנת 324 לסה"נ פוצלה האימפריה הרומית למזרח ומערב, והתקופה שמאז קרויה התקופה הביזנטית.

השינוי לא הביא עימו שינויים מרחיקי לכת בתרבות, במנהל, או בכלכלה. תקופה זו נמשכה עד כיבוש ארץ-ישראל על ידי האימפריה האיסלמית בשנת 638.

בתקופה הרומית-ביזנטית הייתה נוכחות יהודית חזקה בגליל העליון המזרחי ובגולן (למשל בברעם, בגמלא ובכורזים), כפי שניתן לראות בשרידי ישובים משגשגים ובתי כנסת מפוארים. עמק החולה היה אז בתחומי מחוז בניאס. סביב שנת 100 לסה"נ עבר המחוז לפרובינקיית סוריה – שינוי מנהלי שגרר שינוי בתרבות האזור, שהחלה לדמות יותר לתרבויות הסוריות ופחות לתרבות היהודית של תקופת בית שני.

אבן גבול למחוז גלאניה. צילם עדי חלפי

במדרגות שמיר-להבות הבשן ובעמק החולה נמצאו עשרה אתרים מהתקופה הרומית הקדומה, שהמרכזי שבהם הוא תל אנפה (ראו בהמשך).

התקופה הרומית המאוחרת היא תקופת השיא של התיישבות באזור שמיר – עם 12 אתרים ארכאולוגיים מזוהים. שטחי הכפרים והשדות סומנו על ידי אבני גבול, שכמה מהן נמצאו באזור. לפיהן ניתן לזהות את הכפרים גלאניה (גבעת ספר), מיגראמה (גבעת ירדנון), דירה (בסמוך לא-חמרה), אוסא (חיאם אל-וליד) ופריסה (להבות הבשן).

המרכז התרבותי, המנהלי והכלכלי של האזור היה בעיר בניאס, שהייתה עיר רומית משגשגת שבה גרו פגאנים ויהודים. רבים מאתנו ביקרו ודאי באתר הפולחן הרומי שבשמורת הבניאס, שבו שרידים לפולחן פגאני עתיק יומין. מומלץ לבקר גם בחלקה השני של השמורה, בשרידי העיר היהודית המפוארת בתקופה.

התקופה ההלניסטית (332-63 לפנה"ס)

בתקופה ההלניסטית הקדומה היה נהר הירדן הגבול המזרחי של התיישבות הקבע בגליל. באזור שמיר נמצאו שרידים מתקופה זו רק בתל אנפה.

בתקופה ההלניסטית התחדש היישוב בגליל ובגולן, והעיר בתל אנפה הורחבה והוקפה בחומה. ארבעה אתרים נוספים מהתקופה נמצאו באזור שמיר, וכנראה היו קשורים לעיר שבתל אנפה.

בתל אנפה (גבעת הנרקיסים) יש עדויות ליישוב רציף מתקופת הברונזה (3500 לפנה"ס) ועד למאה הראשונה לפנה"ס. בתקופות ההלניסטית והרומית היה האתר מיושב לסירוגין, עד שננטש סופית בסוף המאה הראשונה לסה"נ.

שיא הפריחה של היישוב היה בתקופה ההלניסטית המאוחרת (שלוש המאות האחרונות לפנה"ס) – אז היה בתל אקרופוליס של עיר גדולה. חומות העיר הגיעו עד לבריכות הדגים הישנות של שמיר. מתקופה זו יש עדויות לסחר בינלאומי ברחבי הממלכה הסלווקית, עם אסיה הקטנה ויוון.

בתחומי העיר נחפר בניין מגורים מפואר ובו עיטורי זהב וכסף, פסיפס, סטוקו, כלי חרס וזכוכית, צלמיות ומטבעות.

קערת בזלת ואבנים מעוטרות שנמצאו בתל אנפה ובגולן והוצגו במוזיאון שהיה בשמיר. צילם: רן ברנר

מגבלות הכוח של הנהלה נבחרת

בפינת הדילמה הפעם, סיפור קצר שמעלה שאלה לגבי מגבלות הכוח של הנהלה נבחרת

בישוב קטן בערבה חיה לה בשלווה ובנחת קהילה קטנה של 100 משפחות לערך.

שם הישוב היה "ישוב ללא שם" או בקיצור **הישוב** וזאת מאחר שקבוצת החברים הראשונה שהקימה את הישוב לא הצליחה למצוא שם שיהיה מוסכם על כל חברי הקבוצה.

בימים בהם הקימו את הישוב אחת ההחלטות החשובות הייתה,

שכל החלטה בישוב תתקבל בהסכמה מלאה של כל חברי הישוב. כדי להגיע להסכמה רחבה התקיימו שיחות עד שכולם, כל חברי הישוב, השתכנעו והסכימו לקבל את ההחלטה.

במקרה של מציאת שם לישוב, לא הצליחו חברי הישוב במשך שנה תמימה להגיע להחלטה ולכן כונה הישוב החדש "הישוב". כך קרה שהשם נשאר עד היום.

מקורות הפרנסה של הישוב היו תיירות וחקלאות, והוא שגשג כלכלית בעיקר בזכות גידול אחד של פרחים זוהרים, שכונו בשם "זוהר". "זוהר" פותח ע"י חבר הישוב שהיה אגרונום במקצועו.

תנאי הגידול של צמח ה"זוהר" היו חום גבוה ברב ימות השנה ומי מלח, תנאים אידיאליים לאזור הערבה.

התכונות המיוחדות של "זוהר" שהפכו אותו ללהיט היו, שבמשך היום כשהשמש זורחת, היה זה פרח יפה מאוד בצבע אדום חזק וכהה וברגע שהשמש שקעה, הפרח התחיל לזהור בצבע ירקרק כמו הזוהר הצפוני. תכונה נוספת של הפרח "זוהר" הייתה שזמן המדף שלו היה מאוד ארוך, כך שמשך הפריחה של זר פרחי "זוהר" היה למעלה מחודשיים. לאור התכונות הכל כך מיוחדות של הפרח, "זוהר" נמכר בכל העולם כפרח נוי המבוקש בחנויות הפרחים בכל העולם.

דבר נוסף שהיה מאוד ייחודי לפרח זה הוא, שלא ניתן היה לאסוף את זרעיו, לזרוע אותם ולגדל צמח חדש. ריבוי הצמח התאפשר רק ע"י תהליך כימי שעברו הזרעים של הפרח וחומרים נוספים. בתהליך המיוחד היה ניתן ליצר זרעים נוספים של פרח ה"זוהר" וכך לגדל גידול נוסף. כמובן שהתהליך הכימי והחומרים היו סוד גדול שרק האגרונום, חבר הישוב, ידע. הנוסחה של החומרים הנדרשים והתהליך הכימי נשמרו בכספת מאובטחת מאוד במקום סודי בישוב.

הישוב היה ישוב מופרט שחילק דיבידנדים יפים כל שנה.

אחת הקופות המיוחדות שהוקמו במשך השנים, הייתה קופה שקיבלה כסף ממיסי החברים וכל שנה הוציאה שתי משפחות מהישוב לשנת חופש בשתי דירות שהיו רכוש הישוב בתל אביב. הקופה הייתה מממנת את חיי המשפחה בתל אביב כך שבני המשפחה היו פנויים לצרוך תרבות ולימודים באופן חופשי. הסיבה להקמת קופה זו הייתה רצונם של החברים לצרוך קצת תרבות והשכלה, לאור העובדה שהישוב היה ישוב מבודד ומרוחק ממרכז הארץ.

בוקר אחד, בזמן סיור שגרתי באחד מהשדות בהם גידלו את הפרח "זוהר" התגלה מחזה מחריד. במהלך לילה אחד במחצית השדה נמצאו צמחים עם עלים אכולים. בבדיקה מקיפה שנעשתה, אותר זחל לא מוכר שאכל את העלים.

מיד הוזעקו לשדה מיטב המומחים כדי לנסות ולמצוא פתרון לבעיה. לאחר ניסיונות רבים למצוא חומר הדברה נגד הזחל הגיעו כל המומחים למבוי סתום. הם לא הצליחו למצוא חומר הדברה מתאים שיחסל את הזחל ללא פגיעה בתכונות המיוחדות של פרח ה"זוהר".

תוך מספר שבועות הושמדו כל השדות ע"י הזחל ולכולם היה ברור שהיבול של השנה הנוכחית אבוד. התוצאה המיידית הייתה שהשנה הרווחים של ישוב יהיו נמוכים בהרבה משנים קודמות. עתיד הרווחים לשנים הבאות לוט בערפל מאחר שעדיין לא הצליחו למצוא חומר הדברה מתאים שיחסל את הזחל המסתורי ויבטיח את יבול הפרחים בלי לפגוע בתכונות הפרח.

בישיבת חרום שהתכנסה, הוחלט שתקציב הישוב גם של השנה הנוכחית וגם של השנה הבאה יעבור קיצוצים נרחבים כדי להבטיח המשך קיום סביר לקהילה. כדי לבצע את הקיצוצים בתקציב נדרש כל מנהל מחלקה בישוב לקצץ כ 50% מההוצאות של מחלקתו.

אחד הקיצוצים הראשונים שהתקבלו ברוב קולות היה החזרת שתי המשפחות שהיו בשנת חופש בתל אביב הביתה ושימוש בכספי הקופה המיוחדת לצרכים השוטפים של הישוב.

הדילמה – האם ההחלטה על החזרת המשפחות משנת חופש והשימוש בכספי הקופה השייכים לחברים לשימוש שוטף היא החלטה לגיטימית? יש לקחת בחשבון שההחלטה הזו פוגעת רק בחלק מחברי הישוב ולוקחת כסף השייך לחברים ולא לקהילה - לצורכי הקהילה כולה.

דעתי – בכל קהילה מתקבלות החלטות רבות שפוגעות רק בחלק מהקהילה. אך בהחלטה זו יש טעם לפגם מאחר שהחברים שילמו לקופה את כספם ביוזעם שבעתיד יזכו גם הם להטבה זו. מאחר שהוחלט להשתמש בכספי הקופה לצרכים השוטפים ומאחר שקיים סיכוי שלא ימצא חומר הדברה מתאים, מה שאומר שהישוב לא יחזור לפריחה הכלכלית שלו משנים קודמות, החלטה זו לא לגיטימית ואסור להנהלה לקבל אותה. כמו תמיד אשמח לשמוע את דעת הקוראים ולפרסם אותם בפינה הבאה.

משולחן הרווחה והבריאות

18/05/2020

שלום רב לקהילת שמיר

נעים להכיר, שמי **אורית לשם אביב** ובימים אלה אני נכנסת לתפקיד מנהלת אגף בריאות ורווחה בשמיר. למעשה התחלתי חפיפה עם שקמה בתחילת חודש מרץ ואז הגיעה הקורונה ו"טרפה" את התכניות לכולנו, דבר שהביא לעיכוב בתחילת עבודתי.

כמה מילים עלי -

אני תושבת בהרחבה וחברת אגודה קהילתית בגוון, אליה הגעתי לפני 10 שנים מתל אביב עם משפחתי. אני אמא ל-4 ילדים.

עבדתי באוניברסיטת תל אביב 16 שנים בתפקידים מנהליים וניהוליים, ומאז הגעתי לצפון עבדתי כמנהלת מרחב הלימודים בוותיקי הגליל, תל חי, הייתי מנהלת הקהילה בגוון, ובשנים האחרונות הייתי מנהלת תחום בריאות, רווחה וביטחון סוציאלי בגוון.

בתפיסה שלי את התפקיד אני משלבת שני צדדים:

- הפן האנושי- שרואה את הפרט ובוחן כל מקרה לגופו, תוך הכלה, רגישות יצירתיות וגמישות.
- הפן ארגוני – שמביא הסתכלות רחבה יותר של הקיבוץ, עמידה בהחלטות, נהלים, תקנונים, השלכות קהילתיות ניהוליות של החלטות.

אני אקדיש את הזמן הקרוב ללמידה והיכרות את המבנה הארגוני, בעלי התפקידים, החברים ורוח המקום.

דרכי התקשרות עמי: אהיה בשמיר בימים א' עד ה', ניתן לקבוע איתי פגישות בשעות העבודה.

דוא"ל: revaha@shamir.biz

טלפון במשרד: 7221 טלפון נייד: 054-7307707

אשמח להכיר, להיפגש, להקשיב וללמוד

בברכה, אורית לשם אביב

אמנות בשמיר תערוכת ציורים

SION
MCCORMICK

שמיר, חדר אוכל, יוני 2020

אוצרת: גלית אורן

בתערוכה זו מציגה סאיון מקורמיק מבחר ציורים, חלקם ישנים מאוד וחלקם מהעת האחרונה, מאז הגיעה לכאן לפני שלוש שנים עם בן זוגה אדם חלפי.

זו לה תערוכה ראשונה מאז שסיימה ללמוד אמנות לפני 27 שנה.

היא החלה את דרכה האמנותית בתיכון במגמת אמנות, המשיכה בתוכנית של ה-"Art Students League" ולמדה במשך ארבע שנים בביה"ס לאמנויות ויזואליות (SVA) בניו יורק. עם גמר לימודיה לקחה פסק זמן מהציור והחלה ללמוד בעצמה עיצוב אתרים. בדומה לאמנות, גם כאן היו מעורבים תהליכים רבים שדרשו חשיבה יצירתית ופתרון בעיות.

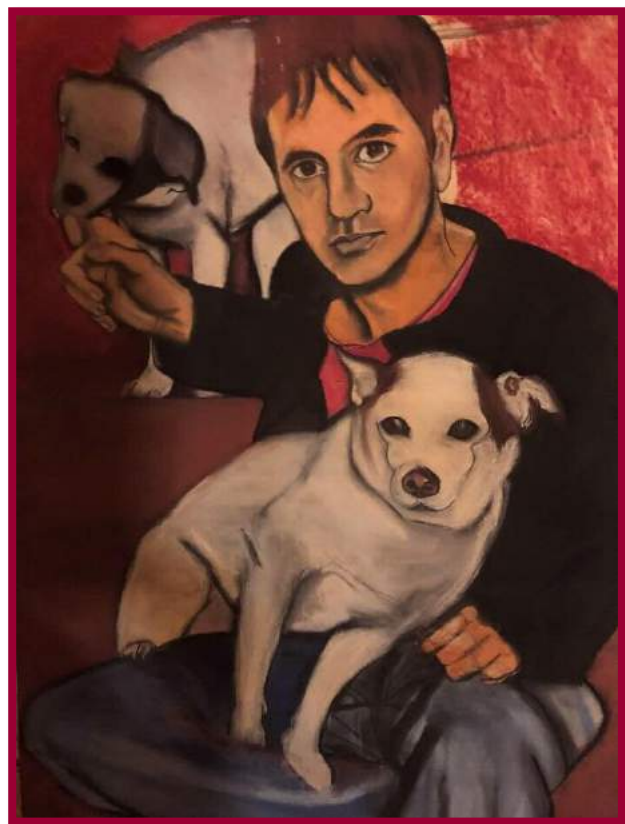
עם הזמן, למרות ההצלחה, העבודה הפכה לה לעול, והיא החלה לקחת פרויקטים פחות תובעניים. בערך באותה תקופה היא ואדם (חלפי) החלו לחשוב ברצינות על מעבר לשמיר. הרעיון שתוכל שוב לצייר קסם לה מאוד; יותר מכל חלמה על סטודיו משלה, ועל כך שתוכל לגדל כלב.

סאיון 'מציירת בגדול', ובציוריה מופיעות לרב דמויות של אנשים ידועים, גיבורי תרבות, פוליטיקאים, שאת תמונותיהם היא לוקחת מהעיתונים או מהאינטרנט. כמו בקולאז' היא יוצרת בנייהם הקשרים חדשים, ומביימת אותם לסצנות ציוריות מעניינות.

סגנון הציור הפיגורטיבי שלה ייחודי, והוא מושפע מציירים כדוגמת Alex Katz ו-Alice Neel.

היא משתמשת בצבעי פסטל רך, שבדומה לגירים הצבעוניים הם קלים מאוד למריחה, אולם גם יורדים בקלות, ומותירים אבקה על הנייר. במקור הם מיועדים לעבודה רישומית מהירה, לא לצביעה של משטחים גדולים, וקשה מאוד להגיע איתם לערבובי צבעים.

מאחורי כל הציורים שבתערוכה יש הרבה עבודה אינטנסיבית, סיזיפית כמעט, של שכבות על גבי שכבות, היכולה לארוך פרקי זמן ממושכים בין 3 שבועות, (כמו בציור של אדם חלפי), ל-3 חודשים (כמו בציור הגדול "סרייבו"). רבים מהם החלו

Saion McCormick - Man with dogs

כתרגיל, מתוך רצון לנסות לצייר משהו חדש. לאחרונה החליטה לקחת פסק זמן מהציורים הגדולים לטובת רישומים מהירים, וגם נושאי הציור השתנו מעט.

עבודת ההכנה לתערוכה הייתה מאוד מאתגרת והיא נמשכה על פני הרבה שעות. היה קושי רב להתאים מסגרות לציורים הגדולים, ולשם כך מחזרנו מסגרות ישנות ומצאנו פתרונות מסגור ותלייה יצירתיים.

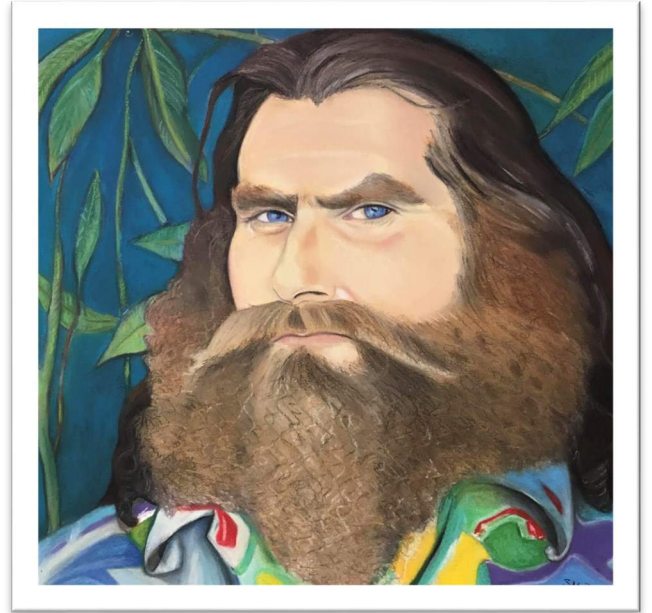
ברצוני להודות לכל מי שתרום לנו מסגרות (יואב אילת, שמעון יפת, אמנון שילוח ושי שפיגלר), לאיווה צ'רני שאפשרה לנו לעבוד בבית החוגים, ולאסנת גמרסני, שנתנה אור ירוק לתערוכות אחרי תקופת הצינון הארוכה של הקורונה.

תודה מיוחדת לאדם חלפי שתמך לאורך הדרך ועזר בכל.

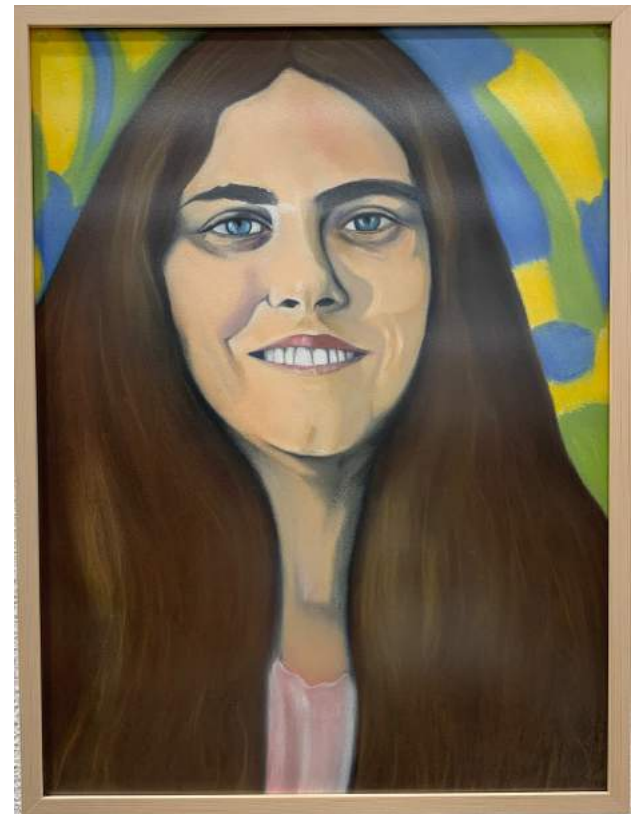
גלית אורן – אוצרת התערוכה

SION MCCORMICK

מציירת בגדול — תערוכה ראשונה

בן הזוג—אדם חלפי

ג'ון חלפי

כאב-בטן והרעלות. הוא טוב גם לחיזוק שורשי השיער ולשיפור הראייה.

יוני 2020

שיח אברהם – מראה כללי ותקריב של התפרחת

בטיולי הבוקר שלי אני פוגשת לאורך הכבישים בצמח גבוה מאוד, אך עם זאת נחבא אל הכלים, כמעט לא שמים לב אליו כי פרחיו קטנים ועדינים בגוון לבן תכלכל.

שלמון יפואי: *Cephalaria joppensis*. משפחה: שלמוניים.

הקיץ כבר כאן, זה ברור ומובן, יום חום לוחט ואחריו יום נסבל. הגבעות קבלו כבר גוונים של צהוב, כל פרחי האביב סיימו את פריחתם ועכשיו מפוזרים זרעים בכל דרך אפשרית. הזרעים יגיעו לאדמה, שם יחכו לימות הגשמים.

הצבעים הבולטים בשטח הם הכחול של הקיפודן, עוד מעט מהתכלת של העולש, אפילו החוטמית (מגדל הפעמונים) כבר סיימה את פריחתה. ליד הנחלים פורח שיח אברהם ובקרוב יפרחו הערברבה השעירה והשנית הגבוהה בגווני ורוד סגול.

את שיחי שיח אברהם אפשר לפגוש ברחבי הקיבוץ שם הם פורחים בגווני תכלת, או אפילו לבן. יש קבוצה גדולה מאוד מהם בשטח שבין המכוורת, הבריכה והכביש. אפשר לעמוד לרגע ולצפות בפעילות הדבורים הנהנות מהפריחה. ליד פינת עגלות האשפה והמיחזור מאחורי סביון יש שיח אברהם שהגיע לגודל של עץ, כולל גזע.

שיח אברהם מצוי *Vitex agnus-castus* משפחת הורבניים

שיח נשיר, מסועף, של גדות-נחלים. גובהו 2 מ'. בתנאי תרבות יכול להגיע לגבהו של עץ קטן. גדל הן בנחלים הזורמים כל השנה, והן בכאלה הזורמים רק בחורף. ניכר בנקל לפי עליו המאוצבעים: העלה מחולק ל-5-7 אוונות צרות וארוכות, מפורדות, היוצאות מנקודה אחת.

בחורף, בזמן השלכת, אפשר להכירו לפי אשכולות פירותיו היבשים.

פורח בקיץ, מיוני עד ספטמבר, ומשמש צמח-דבש חשוב בעונה יבשה זו. הכותרת שפתנית וצבעה תכלת סגול ולפעמים גם לבן. התפרחת יפה, והיא אחת הסיבות לשימוש בצמח בגינות-נוי.

מענפיו קולעים סלים, ופירותיו משמשים תבלין.

על מקור השם ישנן מספר השערות: יש הטוענים כי הוא השיח בו נאחז האיל בקרניו, בסיפור עקדת יצחק, ויש הסבורים כי שרה, אשתו של אברהם שהייתה עקרה, הצליחה ללדת בעקבות השימוש בצמח, שלפי הרפואה העממית, יש בו חומרים המווסתים את פעילות הורמוני המין או מהווים להם תחליף.

במסורת הנוצרית הוא מסמל כנראה את ישו, "שֶׁה האלוהים", שהקריב עצמו כדי להציל את האנושות. במסורת הערבית הוא מסמל את התום. ברפואה העממית הוא משמש נגד כאב-ראש, כאבי פרקים,

אלביציה ורודה

אקליפטוס לימוני *Corymbia citriodora*, משפחת ההדסיים

זהו עץ גבוה, המסוגל להגיע עד לגובה של 50 מטרים, ומקורו באזורים הממוזגים והטרופיים של אוסטרליה.

מאפיינו המרכזי הוא ריח הלימון הנידף מעליו. בישראל, בה נפוץ בעיקר האקליפטוס המקורי, כמעט ולא קיימים פרטים של האקליפטוס הלימוני. אחד הפרטים המוכרים ביותר בישראל נמצא בעיר פתח תקווה. גילו של הפרט הזה, המוערך כאחד מהעצים הוותיקים בישראל, הוא כ-100 שנה. גובהו כ-35 מטרים והיקף גזעו הלבן הוא כ-6 מטרים.

בשמיר יש עץ אחד של אקליפטוס לימוני בקצה חורשת הפסלים שליד חדר האוכל, ליד הכביש. הוא בולט למרחוק עם גזע לבן מבריק. אם תצליחו לקטוף עלה תוכלו להריח את ריחו הלימוני.

האקליפטוס הלימוני משמש הן לתעשיית קורות העץ והן לייצור דבש. זהו עץ פופולרי בתרבות הגינון באוסטרליה ומחוצה לה. השמן האתרי המופק מן העץ, בעיקר בברזיל ובסין, מכיל ריכוז גבוה של ציטרונלל, ומשמש כדוחה חרקים, כרכיב בתעשיית הבשמים ולשימושים נטורופתיים.

אקליפטוס לימוני

שלמון יפואי

צמח עשבוני חד-שנתי גבוה מאוד. מהגבוהים שבין החד-שנתיים. באביב מתרוממים עמודי התפרחת לגובה 2 מ' ויותר. עמודי התפרחת נושאים עלים קטנים ומחיקיהם יוצאים ענפים דקים באורך כעשרים ס"מ, בראש כל אחד מהם תפרחת כדורית. הפרחים בצבע לבן או סגול-חיוור ורדרד עם כותרת צינורית בעלת שיניים.

הפריחה בחודשי הקיץ. הצמח נחשב למרעה דבורים עשיר בצוף. הצמח תגית, או בשם שהכרנו – ברך הגמל הוא קרוב משפחה של השלמון.

אלביציה ורודה *ALBIZIA JULIBRISSIN* משפחת קטניותיים (שיטיים)

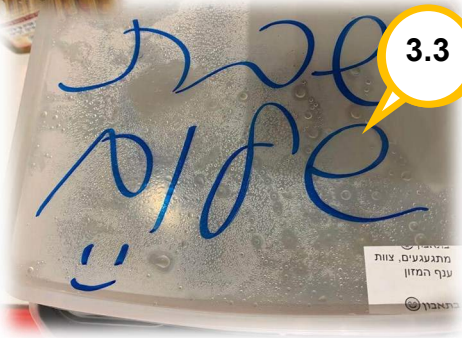
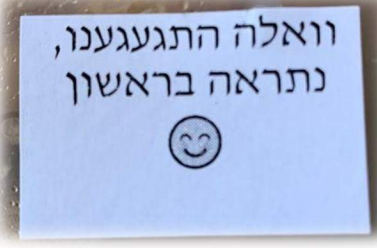
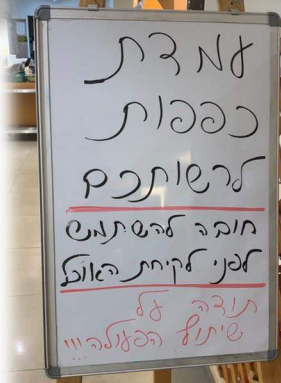
עץ קטן, נשיר, העלים עדינים, דמויי שרף. פורח ממאי עד יולי והפרחים נראים כמו פונפון ורוד ורך בקצות הענפים. העץ יוצר כעין סוכך רחב ובזמן הפריחה מכוסה כולו בפרחים ורודים.

הפרי תרמיל שטוח שנשאר על העץ עד לחורף.

העץ דקורטיבי בכל עונות השנה ובולט במיוחד בזמן פריחתו. על יד המקלט שמול בית משפחת שנהר צומח עץ אלביציה מרשים ביופיו.

מקורו של העץ בדרום מזרח אסיה.

יומן קורונה בחדר האוכל צלמו: ריית ברנור ויהודית מסד

כפפות ומסכות משוחחות על מדרכות... (צילם: נטע שפיגלר)

אוי לעיניים
שכך רואות...
וירוס מטייל
בראש חוצות

פנטזיה לפרח, ציפור וצליל

מאת:

אתי פרדו-נוסבאום

מתחילת חודש יוני, אני מציגה תערוכה אישית גדולה בשם "פרח, ציפור וצליל".

התערוכה מתקיימת בממ"ג (מרכז למחקר גרעיני), שאינו ממוקם באזור הגלריות בן יהודה גורדון...

שעות הפתיחה – סגור לקהל הרחב, פתוח רק למסווגים. הדגש – במה לאמנים ישראלים. התערוכות מוצגות לתקופות ארוכות ומתחלפות ללא הודעות לתקשורת.

הממ"ג - הוא המרכז למחקר גרעיני שורק, והוא אחד משלושה מכוני מחקר לתחום הגרעין בישראל. ייעודו - אטום למען שלום. השני ממוקם סמוך לדימונה והשלישי, הפחות מוכר, בסמוך למחנה 80, "ה... בכרכור"... שייעודו- הומור... אנשי הקשר הם אוצרים בעלי ידע מגוון בטכנולוגיות גרעין, קרינה, לייזרים וכן גם קרינות אופטיות.

הממ"ג, להבדיל מגלריות מוכרות, לא מציע חללים קונבנציונליים, רק קירות. קירות גבוהים, אפורים ואטומים בשתיקה רועמת "זעקי ארץ אהובה". היוזמה לתערוכה באה מהם. ההחלטה שלהם: שוברים שתיקה ורוצים חיים, צבעים, פרחים, ציפורים וצלילים - נעניתי ברצון ובשמחה לבקשה.

אני מצרפת את הדברים שכתבתי על התערוכה ועל האמנות שאני עושה...

למדתי עיצוב קרמי בבצלאל, עיצוב גרפי וחינוך באורנים. חינוך רב תחומי במכללת תל-חי. תואר שני בחינוך רב תחומי ואוצרות במכללת אורנים. אני יוצרת רב תחומית: עיצוב קרמי וזכוכית, עיצוב מוצר, עיצוב גרפי, צילום וציור דיגיטלי.

את דרכי האמנותית התחלתי בעיצוב קרמי ובהמשך כמעצבת גרפית ותוך זמן קצר נכבשתי בקסמו של העולם הדיגיטלי. מאז, אני מציירת בלי מכחול, עפה בלי כנפיים, חולמת בעיניים פקוחות ופותחת צוהר בפני הצופה להתרחשות חדשה.

המכחול שלי הוא העכבר והעט הדיגיטלי. המצע שלי אינו בריסטול או קנבס, אלא מסך המחשב. בעזרתו אני יוצרת עולם של דימויים מלאי-שכבות. בכל רגע נתון אני יכולה לבנות דימויים חדשים. המסכים שלי לא תמיד לבנים, יש תמיד "עוד משהו", מתוך הקיים אני יוצאת אל החדש. אני בודקת, ובאופן לא שגרתי, את המתח בין המדיומים: ציור, מחשב ומוזיקה.

בעזרת עיבודי מחשב, תוכנת פוטושופ ותוכנת MANIPULATION, אני משלבת בין פרחים, ציפורים נודדות, ציפורי טרף, כלי נגינה ותווים. תהליך העבודה שלי מתבסס על עולם הציור והצילום. תכנות המחשב הן כלי ליישום רעיונות. הצבעים בעבודותי מושפעים מהאור הפנימי של המחשב. יותר אור - משמעו יותר לבן. פחות אור - יותר שחור. הנגטיביות של הצבעים מאפשרת לי ליצור קשת רחבה ואין סופית של גוונים. הצבע אינו גורם מגביל – הוא גורם מעשיר. כל עבודה וקשת הצבעים שלה. בעבודותי משולבים צבעים עשירים ולעיתים בעלי אופי גרפי. הצופה מתבקש בעצם לצאת למסע בזמן של פוטומונטאז' ושכבות גלויות ונסתרות.

את עבודותי לא ניתן "ממש" לסיים ולהיפרד. לעיתים אני "נכנסת פנימה" לתוך פרט קטן שבתמונה ומתוך תקריב זה, אני שוב יוצאת למסע חדש שיוצר דימוי חדש.

במהלך היצירה מעניינת אותי הקומפוזיציה, האסתטיקה והביטוי הרגשי. בדומה למוזיקה, שהמאזין מתענג עליה, כך השאיפה שלי שהצופה יתענג על העבודות באופן בלתי אמצעי. עבודה אסתטית משדרת לרוב שלמות והרמוניה.

אני אוהבת לחלום, תמיד יש לי חלום תורן, והחלום הופך בהדרגה לאתגר ואח"כ למציאות. אני נמשכת לפלא שבמפגש בין הטכנולוגיות המתקדמות והדימויים האישיים שלי. סביבת מגורי משמשת לי מקור השראה – הגליל הפורח, ארץ פלגי מים וציר הנדידה הובילו אותי ליצור מספר תערוכות יחיד, שונות ודומות.

"בעלי כותרת וכנף". שהוצגה בית האמנים ע"ש שאגאל - חיפה.

"צלילים מרחפים". שהוצגה באולם סמולרש – אוניברסיטת תל אביב.

"צלילים נודדים". שהוצגה בגלריה במחנים.

"פנטזיה לבעלי כנף". שהוצגה בגלריה במצפה הימים.

"המסע בעקבות Scooby". שהוצגה באקספו מילאנו.

במקביל השתתפתי בתערוכות קבוצתיות רבות.

בתערוכה הנוכחית מוצגות עבודות צבעוניות, ברובן קיים חיבור ישיר ורצוף בין פרחים, בעלי הכנף בטבע והמוזיקה. זה חיבור שנולד דווקא דרך אותו מחשב, שלכאורה "מאיים" על הקשר הבין אישי ודרכי הביטוי האמנותי. אני מתעקשת לקחת את המחשב ולהפוך אותו מכלי תקשורת לכלי המבטא אמנות ויצירה. אני נמשכת לפלא שבמפגש בין הטכנולוגיות המתקדמות והדימויים האישיים שלי.

בסוף תהליך היצירה אני מדפיסה את העבודות על גבי בדי קנבס גדולים ואיכותיים.

(תמונות נוספות של אתי ניתן לראות בשער האחורי הפנימי).

שמיריטריייה – חידון מס' 4 מאת: גדעון ורדי

(תשובות בסוף מדור "אמנות במטבח")

- 1. פיטר קראוץ' האנגלי נשאל פעם בראיון מה היה אילו לא היה שחקן כדורגל. מה הייתה תשובתו?**
 - א. רופא
 - ב. עורך דין
 - ג. מהנדס
 - ד. בתול
- 2. איזה שיר לא נכתב על חלל צה"ל?**
 - א. פרח של יהודה פוליקר
 - ב. יורם של יהודה פוליקר
 - ג. הנסיך הקטן של קצת אחרת
 - ד. מיליון כוכבים של עמית פרקש
- 3. מי מהבאים לא היה ראש ממשלת קנדה?**
 - א. ז'אן קרטיין
 - ב. סטיבן הארפר
 - ג. פייר אליוט טרודו
 - ד. ברוק קלאקסטון
- 4. מי כונה "אלוף שלושת הפיקודים"?**
 - א. אריאל שרון
 - ב. יצחק מרדכי
 - ג. יצחק רבין
 - ד. דוד אלעזר
- 5. כמה זמן ארכה טיסתם הראשונה של האחים רייט?**
 - א. 3 דקות
 - ב. חצי שעה
 - ג. 12 דקות
 - ד. שעה

רקע קצרצר על ווילס ועל עינב:

ווילס (בוולשית - Cymru: קמרי) היא מדינה וחבל ארץ באי הבריטי, המהווה חלק מהממלכה המאוחדת UK. הוולשית, השגורה בפיהם של כחצי מיליון מתושבי ווילס, זכתה למעמד של שפה רשמית בבריטניה. העיר הגדולה במדינה, קארדיף, הוכרה רשמית כבירת ווילס בשנת 1955. האספה הלאומית של ווילס, המעניקה כוח אוטונומי מוגבל למדינה, נוסדה בשנת 1999 והיא יכולה לתקן חוקים הנחקקים בפרלמנט הבריטי ואף, החל משנת 2006, לחוקק חוקים מקומיים (ויקיפדיה).

עינב בן-יהודה היא בת קיבוץ יראון ובעלת סוכנות עצמאית לכתיבה שיווקית הפועלת מקארדיף, ווילס. בעברה הייתה עיתונאית מוערכת בנושאי כלכלה וקריירה בדה-מארקר ובגלובס,

(שם הכירה אותה רוית). עינב חיה את משבר הקורונה הרחק מאתנו ומהמקום בו היא רואה עדיין בית, ויודעת לספר את הסיפור הבריטי מזווית אישית, שקושרת בין שתי מדינות, בשתי יבשות שונות. (רוית ברנור)

להלן הסיפור של עינב:

כשבישראל הודיעו על סגירת בתי ספר, הודיע בוריס ג'ונסון לבריטים על מדיניות חיסון העדר ואמר לכולנו: **היכוננו לתקופה קשה בה רבים מיקיריכם עומדים לאבד את חייהם טרם זמנם**. לטעמי (ואולי לא רק לטעמי?) הייתה זו אמירה מחרידה. מיותר לומר שהכעס על רוח"מ הבריטי רק הלך וגבר עם הזמן. תוך שבוע הוא חזר בו מהאמירה ההיא מאחר והבין, על פי התחזיות, כי בריטניה עלולה להגיע לכרבע מיליון מתים, וגם מאחר והיו כבר ברחבי הממלכה הבריטית כמה ארגונים שהחליטו על דעת עצמם לנקוט צעדים (פירוט בהמשך).

שבועיים לאחר שמערכת החינוך בישראל נסגרה – סגרו אותה גם בבריטניה. אולם תוך כדי השבועיים האלה, עדיין נערך בבריטניה משחק כדורגל עם אלפי צופים ומיותר לומר שלא היו אז שום הנחיות על שמירת מרחק או כל אמצעי מיגון אחרים.

באיחור של שבועיים קריטיים נסגרו, בנוסף לבתיה"ס, גם מקומות עבודה וחנויות, ונעשה ניסיון לייצר ריחוק חברתי. עם זאת, עדיין ניתן היה לצאת לשעה התאווררות בפארקים ולפעילות ספורטיבית בלא הגבלת מרחק מהבית ובלא אכיפה משמעותית. התחבורה הציבורית המשיכה לפעול (וממשיכה עד היום) ללא הגבלות כלשהן (למעט ירידה בהיקף כי מן הסתם היו פחות נוסעים).

הציבור הבריטי לא כ"כ הבין מה מתרחש... אני זוכרת שניסיתי, שבוע לאחר סגירת בתיה"ס בארץ, לשכנע את ההורים בביה"ס בו לומדים ילדי לנקוט פעולה עצמאית ולא לשלוח את הילדים לביה"ס. חשבתי שזה נכון על מנת לדאוג לא רק לילדי, אלא גם כדי להגן על אוכלוסיות בסיכון (ילדים שגרים עם הסבים, מורים מבוגרים וכד'). כולם סביבי הסתכלו עלי בתימהון ולא הבינו על מה אני מדברת.

אני זוכרת שכשהתחילה המגפה באיטליה זה היה נראה כמו שואה ממש. צפיתי בה מהצד בדאגה כמו אדם הצופה בגל ענק שמתקרב לעברו בלי יכולת לעשות דבר מלבד לצלול ולחכות שהוא יעבור מעליך.

היו כמה ארגונים שכן החליטו על דעת עצמם לנקוט צעדים. יונתן, בן זוגי, עובד באוניברסיטה, ושם החליטו לשלוח את כל הסגל הביתה. גם הפרלמנט הוולשי הודיע שאם וסטמינסטר לא תנקוט פעולה – הוא יודיע למערכת החינוך הוולשית להיסגר. אותו הדבר נאמר גם בסקוטלנד.

ומאז, כחודשיים שבתי הספר נסגרו ואנחנו בבתים. למזלנו אנחנו גרים בבית פרטי עם גינה. גם מזג האוויר הנעים יחסית לעונה שיחק לטובתנו, ויכולנו לבלות הרבה בחוץ עם הילדים. אבל הפסקנו לחלוטין לטייל (והיינו מטיילים המון). פעם בשבוע אנחנו הולכים לקנייה בסופרמרקט כי אין אפשרות למשלוחים. הסופרים קורסים תחת העומס וצפי הזמן למשלוח הוא חודש!

מספר המתים כאן נכון להיום (20.5) הוא היסטרי ועומד על 35,000, מתוכם 1,200 מתו בוויילס. מספר המתים בבתי אבות (די הרבה) לא מסונכרן עם מס' המתים בבתי החולים וגם לא כולל הרבה אנשים שמתים בבתיהם, כך שגם הנתונים הנ"ל לא ממש מדויקים. את החולים והנשאים אין טעם לספור כי מספר הבדיקות ליום לא מגיע אפילו ליעד שנקבע (10000 ביום).

מערכת הבריאות הממלכתית הבריטית, ה-NHS, היא בד"כ מערכת מאד טובה וחינמית, כאשר בוויילס זה כולל גם תרופות מרשם שניתנות בחינם. באנגליה התרופות מסובסדות. זו מערכת בעלת פוטנציאל להיות

מצוינת אבל היא קורסת תחת העומס ולא עומדת בקצב החולים המגיעים אליה. יתרה מכך וחמור מכך – **רבים מאנשי הצוותים הרפואיים מתו לאחר שנדבקו בנגיף בשל חוסר מיגון מתאים**. זוהי אחת הטענות המרכזיות שעולות בשיח הציבורי כאן (גם כעת, באמצע מאי). זה מזעזע. רק היום מתו (רק בבתי החולים בבריטניה) כ 400 איש.

עד היום אין חובת מסכה במרחב הציבורי. אפילו לא בסופרים. גם לא מודדים חום לנכנסים. הפעולה היחידה שנוקטים היא הקפדה על כמות האנשים. בחנויות קטנות – רק אדם אחד, ובסופרים הענקיים – כמה עשרות. מדיניות פתיחת החנויות היא במידה רבה פרי יוזמות מקומיות ואישיות. באזור שלנו למשל, בניגוד להנחיות, יש חנות לצורכי גינון (ממש לא חיונית) שהחליטה לפתוח על דעת עצמה. נפתח גם בית קפה, שאמנם אין אפשרות לשבת בו, אך יש אפשרות לטייק-אווי. לאחר חודשיים של סגר, חוסר ודאות לגבי ההמשך ואיך ומתי תתחיל היציאה מהסגר, אנשים פשוט התעייפו ונמאס להם.

הפרלמנט של ווילס לקח לידי הפעם סמכויות שבדרך כלל הוא משאיר בידי אנגליה. זה התחיל באיום של סגירת מערכת החינוך, והמשיך בתגובת אנטי לאסטרטגית היציאה של בוריס ג'ונסון. ג'ונסון הכריז שהחל מה 1 ליוני יחזור חלק מהכיתות ללימודים ואפשר יהיה לצאת לטייל ואילו הפרלמנט הוולשי פסק שלא תהיה חזרה ללימודים עד ספטמבר ושלא ניתן לצאת ולטייל. גם הסקוטים נהגו כך. הוולשים גם הודיעו לאנגלים שמתכוונים להגיע לוולס – לא נאפשר לכם להיכנס. זה צעד ממש חסר תקדים, אם כי אני לא ממש יודעת אם האמירה הזו נאכפת בפועל. אני מניחה שאם תהיה נהירה המונית לחופים של ווילס – אנשים יקבלו דוחו"ת.

בפן הכלכלי – בישראל נכנסו לתוך הסגר בלא שתהיה אמירה כלכלית כלשהי. לקח זמן עד שגיבשו מדיניות כלכלית ולפי מה שאני שומעת מחברים שלי בארץ – הפתרון שהוצע רחוק מאד מלהיות מספק. **ליזכות הממשלה הבריטית יאמר שהיא אמנם התמהמהה להיכנס לסגר אבל יומיים לאחר הטלת הסגר כבר הכריזה על תכנית כלכלית מאד מפורטת ומאד נדיבה.** למשל: הממשלה הודיעה למעסיקים: אתם יכולים להוציא את העובדים לחל"ת ואנחנו נשלם את משכורתם, עד לתקרה מסוימת, בתנאי שתתחייבו להחזירם לעבודה. הסכם זה הוארך לאחרונה עד אוקטובר. לעצמאים (כמוני) נתנו מענק של עד 80% מהכנסתם, עד תקרה מסוימת, אבל ללא צורך להוכיח את היקף הפגיעה בהכנסות. כלומר – קיבלתי מענק של 80% מההמוצע החודשי של ההכנסות עליהן דיווחתי לפני שנה באותם חודשים.

לאחר לחץ ציבורי די חזק, הודיע בוריס ג'ונסון על מתווה של חזרה חלקית ללימודים והייתה גם אמירה עמומה של חזרה לעבודה למי שלא יכול לעבוד מהבית. המתווה הכיל עוד הרבה אמירות מאד לא ברורות וזה מה שגרם לוולשים ולסקוטים להחליט החלטות משלהם. אבל גם **בוולס לא באמת קיים מתווה ברור ליציאה מהסגר**, למעט הדחייה של החזרה ללימודים בספטמבר, מה שאומר שגם שוק העבודה כאן לא ממש יחזור לתפקד לפני ספטמבר. מחכים לירידה משמעותית במספר המתים ואז יקבלו החלטות נוספות.

ובינתיים - הטבע מתאושש. כאן כמו בכל העולם. ווילס ידועה כמדינת הכבשים, ובימי הקורונה הכבשים התחילו לפלוש לתוך הכפרים והערים באין מפריע... מחזה נדיר. בקרבת ביתנו זורם נהר גדול המוקף בפארק. יצאנו עם הילדים לפארק וראינו לוטרות בנהר... מחזה נדיר שגם שכנתי בת ה 83 טוענת שלא ראתה שנים!

התנדבות בקהילה – בהקשר זה הסיפור שעולה מיד במוחי הוא של **ראש ממשלת אירלנד, שהוא רופא במקצועו, וחזר לתפקד כרופא למשך תקופה מסוימת.** יש בבריטניה מגוון של התגייסויות אזרחיות לטובת הכלל. אצלנו למשל, יש רשת קהילתית שכונתית שמפרסמת כל הזמן פרויקטים בהתנדבות כמו תפירת מסכות פנים, איסוף ותרומת מזון לצוותים רפואיים, ומידי יום חמישי בשמונה בערב עומדים ומוחאים כפיים לצוותי הרפואה של ה NHS. מרשים מאד.

בתי הספר פועלים במסגרות מיוחדות ומצומצמות לילדי עובדים חיוניים (key workers) במערכת הרפואה, הסייעות, הרווחה וכד'.

כישראלית בניכר - הריחוק מהבית יצר אצלי סטרס נוראי בהתחלה. מאד פחדתי שחלילה יקרה משהו (בעיקר להורים שלי). לא הייתה לי אפשרות להגיע כי לא היו טיסות וגם לו הייתי משיגה מקום על טיסה הרי הייתי נכנסת בארץ לבידוד ולא ממש יכולתי לסייע להם. בהמשך, הייתה תחושת הקלה עצומה בשל הצעדים שנקטו בארץ שהצליחו לעצור את המגיפה, וגם בשל העובדה שהורי חיים בקיבוץ (יראון) ולתחושתה הם היו במקום **הבטוח ביותר בעולם.**

הופתעתי מהציות הכמעט מוחלט (או לפחות כך זה הצטייר) לסגר בישראל. כאן, בוולס זה ממש לא היה דומה. אני חושבת שזה נובע מהעובדה שבישראל רגילים למצבי חירום, כאלה ואחרים.

בימים אלה אני מסתכלת בקנאה עצומה על ישראל החוזרת לשגרה מפני שכאן – עדיין לא רואים את האופק...

מערכת החינוך לגיל הרך – בשגרת קורונה

מאת: מירב סולומון

לאחר כחודשיים של מערכת סגורה, היינו מהראשונים שחזרו לפעילות.

חודשיים בהם המערכת היתה סגורה לחלוטין, כל נשות הצוות הוצאו לחל"ת מהיום הראשון, וההורים - היו צריכים ברגע להיערך להפעלת מערכת בתוך הבית. ממש חינוך ביתי, בגבולות מרחב ברורים ומצומצמים.

הקורונה פגשה כל אחד ואחת מאתנו במקום אישי ואחר. כל אחת מהמטפלות וכל משפחה, בזמן שלה, מצאו את הדרך המתאימה לעבור את התקופה המתגרת, לשנות דפוסי חשיבה והרגלים, ולהיות יצירתיים.

אין ספק שבזמן תקופה כזאת במרחב הקיבוצי בכלל ובשמיר בפרט, זומנו לנו אפשרויות ופעילויות שהקלו על התקופה. מובילות הבתים נרתמו לאתגר הגדול.

עלו הרבה שאלות לגבי הדרך הנכונה לשמור על קשר בתקופה זו. מה באמת חשוב בקשר?

התברר שהקשר היה חשוב לרוב המשפחות, אך הצורך לכל משפחה היה אחר ולעיתים שונה בתכלית ממשפחה למשפחה. הצוותים תפעלו קשר בקבוצות וואטסאפ, הקליטו הודעות, צילמו את עצמם בהעברת פעילויות, שלחו לינקים להפעלות ולהנחיות, קיימו שיחות טלפון ועוד ועוד.

לרובן התנהלות כזאת הייתה חדשה והן היו צריכות ללמוד אותה, להתגבר על חסמים ולפנות זמן, בתוך ההתמודדות המשפחתית האישית שגם אליה הן נקלעו.

הדיבורים על החזרת מערכת החינוך ארכו זמן מה שאפשר את ההתארגנות שלנו לקראת פתיחת המערכת. ועדת החינוך הייתה שותפה ומיודעת במה שקורה בתקופה זו. שקמה הייתה שותפה בהתלבטויות ובמציאת הפתרונות וכמובן צוות צחי"י והמערך הקהילתי.

לקראת הפתיחה למדנו את ההנחיות אך בעיקר למדנו שצריך להיות מוכנים כל רגע ורגע לשינויים שנחתו עלינו בתכיפות. היו חששות רבים לקראת חזרת הילדים לאחר תקופה כל כך ארוכה אך ההפתעה הייתה גדולה. רובם הגדול חזרו בשמחה לפגוש את החברים, את הצוות ואת המקום המוכר והבטוח. וגם אם התעוררו קשיים מועטים, מהר מאוד הם חלפו וחזרנו לשגרה.

שגרה קצת אחרת, עם מגבלות והנחיות רבות. עם הרבה יתרונות של עבודה בקבוצות קטנות שאפשרו שמירה מוקפדת על היגיינה ומתן מענה מיטבי לילדים שחזרו אחרי תקופה כל כך ארוכה. קשר הרבה יותר אישי ואינטימי שהופך אותנו למשמעותי יותר.

החזרה דרשה גם מההורים היערכות שונה. הצהרות בריאות יומיות, פרידות מחוץ לבתי הילדים, והתחלה בשעות שונות, שבמהלך החודש חזרו כמעט להתנהלות הרגילה.

חודש לאחר החזרה, התרגלנו לשגרה האחרת. הבתים עובדים בצורה נהדרת, עברנו לסדר יום של קיץ, אנחנו מטיילים, עובדים בחצר הגרוטאות ובחול. ההיערכות לקיץ ולסיום השנה בעיצומה. התארגנות לקייטנת הקיץ בגן וההכנות לקראת השנה הבאה - אלו הן המשימות החשובות כרגע.

מנקודת מבטי ומהחוויה האישית שלי, זאת אכן הייתה תקופה מאתגרת ומיוחדת. תקופה שבה התחדדו לי דברים, נערכו שינויים מעצם ההנחיות שהבנתי שהם נכונים יותר גם בהתנהלות רגילה, והם ימשיכו ללוות אותנו בהמשך.

רבים היו שותפים לכך שאנו נמצאים היום במקום הזה. המערך הניהולי בשמיר, המועצה, התנועה הקיבוצית, המדריכה הפדגוגית, ענפי השירותים השונים, ועדת החינוך, ההורים, וכמובן המובילות - הגנות והצוותים שההתגייסות שלהם בחזרה הייתה מיטבית ונתנה מענה מצוי.

וזה המקום, כמובן, להודות לכולם על ההתגייסות, הנכונות וההשקעה הרבה, הסבלנות והגמישות. קיבלנו מענה מצויין לכל בקשה ולכל רצון שעלה וזה עזר מאוד להחזרת המערכת לשגרה טובה.

המון בריאות והמשך שיגרה.

בקשתו נומקה על ידו בפנייה בכתב לוועדה עוד בתחילת השנה ובה צוינו גילו המבוגר והרצון לצמצם את מרחק ההליכה לביתו.

סיכום: הוועדה רואה בחיוב ומאשרת.

7. בקשת חבר לחניה עבור רכב פרטי חשמלי (לטעינה)

החבר פנה לבדוק מיקום לחניה פרטית הכוללת עמדת טעינה לרכב חשמלי. אין בקשתו לחניה בתוך השכונה אלא למתן פתרון לטעינת רכב חשמלי בחניה מוסדרת.

נקדים ונאמר שהחניה בתוך השכונות בכלל (לדוגמה המצב בשכונות הר ה' או ב'), גם אם היא בתוך הפרצלציה ובמגרשו של החבר, גורמת לבעיית בטיחות. אין מספיק שדה ראייה והמדרכות אצלנו לא יועדו לחניה קבועה.

יש למצוא פתרון קבוע ומוסדר לעמדות טעינה ברחבי הקיבוץ. סביר שבעוד כמה שנים נידרש לכך ביתר שאת.

סיכום: הוועדה ממליצה לכנס צוות לדון בנושא באופן רחב כדי למצוא פתרון מקיף.

8. בעיות צנרת מים בשכונת הבזלת

נטע הציג את הבעיה:

מאמצע פברואר 2020 החלו בשכונת הבזלת (בעיקר ברחוב האמצעי ומעט בצפוני), אירועים של פיצוץ צינורות מים של הצנרת המשנית המזינה את בתי הדיירים. עד כה התרחשו כבר כ-20 פיצוץ צנרת. לאחר בדיקות הוברר שצנרת זו (מתבררת שונות) נקנתה באמצע העשור הראשון של שנות האלפיים, וסובלת מבעיות לא רק בשמיר.

בתחילת האירועים משמעות כל פיצוץ הייתה סגירת המים לכל השכונה עד סוף התיקון. עקב כך חולקה השכונה לארבעה חלקים, שבכל אחד מהם 12-13 דירות. נעשתה עבודה להתקנת מגופים המאפשרים סגירה של כרבע מבתי השכונה במקרה של פיצוץ וע"י כך - הקטנת המטרד.

הוחלט ללכת על פתרון של החלפת הצינור הראשי וצינורות המשנה ברחובות הבעייתיים.

סיכום: הוועדה אישרה.

סיכום: נועם.

סיכום ישיבת ועדת תכנון # 95+94

מתאריכים - 24/12/2019 עד 02/06/2020

1. בית חדש למש' אפרת שי ומולי

חזרה הציגה בפני הוועדה בניית בית חדש בשכונת הכרם ב במגרש 23.

סיכום: התכנון מאושר פרט להערות שהועברו לחבר ולמתכננת.

2. שיפוץ בית אוהד וטלי הדר

טלי הציגה את תכנית השיפוץ.

סיכום: התכנון מאושר פרט להערות שהועברו לחבר ולמתכנן.

3. בית צחי ואורלי קיזר בשכונת הכרם ב'

צחי הציג תכנון בית חדש במגרש 24 בשכונת הכרם החדשה.

סיכום: התכנון מאושר פרט להערות שהועברו לחבר ולמתכנן.

4. שימור מבנים בשמיר

מרית רונן, (ועדת מורשת) הציגה בפני הוועדה מסמך הסוקר את המבנים לשימור בשמיר. המסמך מפורט ברמת מצב נוכחי של כל אתר, שימושים אפשריים, והמלצות צוות השימור.

יש לבחון את המקומות המוצגים במסמך, לגבש הצעה לשימור, להציג בפני הגופים המחליטים ולפעול בהתאם להחלטות שיתקבלו.

סיכום: הוועדה אישרה וביקשה להמשיך לעקוב אחרי המתוכנן.

5. צוות חזות הקיבוץ

נטע העלה רעיון להקמת צוות חדש: "צוות חזות היישוב". זה צוות שידון בנושאי חזות הקיבוץ ויכלול, בנוסף למנהל הנוי, מס' אנשים נוספים. יש להגדיר ולבנות לצוות מסמך תכולת עבודה משימות ואחריות ולפנות ולחפש אנשים הרלוונטיים לצוות. כמו כן - לקבל את אישור הקהילה.

סיכום: הוועדה אישרה את הרעיון אך מבקשת לראות ולעבור על המסמך.

6. חניה שמורה לרכב בשכונת 24

חבר מבוגר (מעל 80) ביקש להקצות עבורו עמדת חניה במגרש החניה ליד חדר התנועה. מדובר בחניה המערבית ביותר (ליד המדרכה).

קצת מפה וקצת משם

צעיר? מחפש עבודה? יש לך כתובת במועצה

במועצה האזורית הגליל העליון חיים למעלה מ-5500 צעירים בגילאי 18 – 40. מתוך הכרה בצרכים של פלח אוכלוסייה זה, הוקם במועצה [מרכז צעירים](#) שמטרתו לספק מענה מקצועי לכל אחת מקבוצות הגיל במגוון נושאים. המרכז נמצא במבנה מרכז העסקים בצומת כח.

בנושא חיילים משוחררים: החל מהשבוע הקרוב (14.6) נתחיל ביום פרסום קבוע (בימי שלישי) של משרות לצעירים. הפרסום - בכל אמצעי המדיה של המרכז לצעירים. נשמח לפרסם מגוון משרות שלכם. מי שיש לו משרות להציע - אנא שלחו לי בימי חמישי.

שקד פרנק, רכות חיילים משוחררים - מרכז צעירים גליל עליון

טל': 04-6483979 • פקס: 04-6596885

- דוא"ל: ShaquedeF@galil-elion.org.il
- אתר: www.galil-elion.org.il

חיזוק יסודות במבנה שיבולת

מבנה שיבולת עובר בימים אלה שיפוץ וחיזוק של יסודותיו, למען אפשר יהיה להמשיך ולהשתמש בו בבטיחות עוד כמה שנים.

מסר: נטע שפיגלר

אם נופל גוזל – מי יצילנו?

יש בשמיר נער שאוהב לשוטט בשבילים עם עין פקוחה ואוזן כרויה למה שמתרחש בטבע סביבו. הוא אוהב במיוחד לצפות בעופות.

שון טישלר אוהב לטייל ברחבי הקיבוץ, לצפות בטבע ובנוף סביבו ולגלות דברים חדשים. הוא גם אוהב לצלם את בעלי החיים (בעיקר עופות), אותם הוא מוצא.

מספר דני: בשבוע של השרב הגדול שעבר עלינו, באחד מטיולינו בקלנועית, מצא שון גוזל צעיר של בז שנפל מהקן בכניסה למוסך. בשל החום הכבד הוא ידע והחליט מיד שצריך לפעול מהר ולהציל אותו.

ניסינו להתקשר לרשות הטבע אבל לא ענו לנו. פנינו לארי אשל והבאנו אותו למשק הילדים שם ארי הכין עבורו כלוב ושלת הודעה + תמונה שצילם לוטרנירית העובדת עבור הרשות.

כמה שעות לאחר מכן הגיע פקח הרשות ולקח אותו לבית חולים בספארי רמת גן, שם יישאר עד שאפשר יהיה לשחרר אותו בחזרה לטבע.

כשבוע לאחר מכן, הציל שון גוזל נוסף שצנח מהקן.

מסר: דני טישלר 17.5.2020

קצת מפה וקצת משם

מוזמנים [להקליק כאן](#), לענות לשאלות ולהשפיע על קבלת ההחלטות של המועצה.

[עדכוני ראש המועצה 11.6.2020](#)

הישראלים חוזרים לנחלי הגליל העליון

גיוורא זלץ, ראש המועצה: "על פי נתוני משרד התיירות, ארבעה מיליון ישראלים מגיעים לנפוש בגליל ובגולן בכל שנה. אנו מברכים על כך ומזמינים את עם ישראל ליהנות מהנופים הקסומים, מהנחלים השופים, מהמסעדות, מהיקבים, ממסלולי האופניים ומשאר האטרקציות שיש לנו כאן.

עם זאת, עלויות התפעול, הפיקוח והניקיון, בגובה מיליוני שקלים בשנה, נופלות על כתפינו ללא כל סיוע מהמדינה. אנו מצפים ממשרדי ממשלה כגון הפנים, איכות הסביבה, התיירות ופיתוח הנגב והגליל, שייכנסו מתחת לאלונקה וישתתפו במימון העלויות הכבדות".

[עדכוני ראש המועצה 11.6.2020](#)

גזם מרוסק למניעת נביטה

אולי הבחנתם בערמות גזם מרוסק שפוזרו ברחבי הקיבוץ ואולי שאלתם את עצמכם לשם מה?

ובכן בנוי הוחלט לנסות אסטרטגיה שהוכיחה את עצמה בקיבוצים אחרים. לצמצם ריסוסים ולהשתמש בגזם המרוסק (שהוא בעיקרון הפסולת הגינתית שאנחנו והנוי משליכים למיכלי הגזם) על מנת לייצר שכבה מבודדת שגם תגביר לחות וגם תמנע נביטה קייצית של עשבים וקוצים.

מסר: וולטר

זו גם הזדמנות טובה להזכיר לכולכם כמה חשוב לזרוק למיכלים הללו אך ורק פסולת גינה.

לטל שלומי ובני משפחתה

תנחומים

במות האב

אבי דורות ז"ל

(בארה"ב)

למשפחתו וחבריו בשמיר

של

איציק רודניצקי ז"ל

תנחומים

על מותו

היה שותף להחלטות המועצה

שיתוף ציבור במובן המלא והאמיתי, בשקיפות, בהוגנות, באמינות, כך שיתמוך באופן ממשי בשיפור רצוף ומתמשך של תהליכי קבלת ההחלטות, הוא אתגר גדול.

אנחנו במועצה מזמינים אתכם להשתתף בניסיון לשיתוף הציבור, כזה הנשען על זמינות ונגישות המידע הנדרש, כזה בו תוכלו לאורך זמן לקחת חלק בשיח בנושאים שמעניינים אתכם. לומר את דעתכם, להגיב לאחרים, לנסות לשכנע, להעז להשתכנע. המערכת שלנו עושה שימוש בטכנולוגיות חדשות כמו בינה מלאכותית, כך שבכל רגע נתון מקבל השיח עיבוד של כל המידע ושל כל מה שנאמר עד כה. אני מאמין שככל שיותר אנשים ישתתפו, כך ההחלטות תהיינה נכונות יותר. לא פחות חשוב מכך, תהיו שותפים אמיתיים לכל ההחלטות, ותרגישו מחויבים גם לאלו שאינכם בהכרח מסכימים להן, אך הייתם חלק מהתהליך ואתם יודעים שהן התקבלו בשקיפות, בהוגנות, במקצועיות.

ברוכים הבאים,
קיבוץ שמי
מה לארח אתכם!

קיבוץ שמיד

תקנון דירות האירוח

שימו לב לכללי השימוש בדירה:

- שעת כניסה החל מ- 14:00
- שעת עזיבה עד 10:00
- שימוש במתקני הקיבוץ (כלבו, חדר האוכל, בריכת השחייה, אולם ספורט וכדומה), יעשה אך ורק בליווי המארח.

ציוד ותכולת הדירה:

1. יש לשמור על הדירה ולהשאיר אותה נקיה ומסודרת.
2. אתם מתבקשים לא להשאיר אוכל במקרר (ולא בדירה בכלל).
3. אנא רוקנו את הפחים לפני עזיבתכם.
4. ישנו דוד שמש כך שאין צורך להדליק את הדוד בימי שמש. במידה והדלקתם זכרו לכבות.
5. כבו אורות בפנים ובחוץ.
6. כבו מזגנים.
7. עישנתם? בבקשה רוקנו את המאפרות שבחוץ.

כללי התנהגות בדירה וסביבתה:

1. אין להדליק אש ולהשתמש במנגל על הדשא מחוץ לדירה.
2. אין להביא חיות מחמד.
3. אנא כבדו את שעות המנוחה של השכנים (14:00-16:00 בסופי שבוע, ובלילות אחרי השעה 22:00).
4. כבדו את הפרטיות של שכניכם.

תקנון דירות למארח:

1. שימוש בדירה יבוצע אך ורק על ידי הזמנה מראש.
2. במידת הצורך (מקרה חירום) הקיבוץ רשאי לבטל את ההזמנה ו/או לשנות את תאריך השימוש.

מחיר עלות דירה ללילה:

חבר קיבוץ: 150 שקלים תושב קיבוץ: 180 שקלים

ביטולים

ביטול של יותר משבוע מראש-ללא חיוב.
ביטול בשבוע שלפני מועד הכניסה לחדר - יחויב ב 50 ₪.
ביטול לאחר מועד הכניסה לחדר - יחויב במלוא הסכום.

- האחריות על תכולת הדירה היא שלכם מרגע הגעתם של האורחים.
- התשלום יבוצע עבור מספר הלילות אליהם בוצעה הזמנת הדירה (כולל מקרה של עזיבה מוקדמת).
- במקרה של נזק לתכולת הדירה תחויבו בעלות התיקון/ קנייה.
- הדירות מרוהטות אך אינן כוללות סדינים, מגבות ושמיכות.

טלפון: אורי 050-6719465 / יולי 052-6420035 | דוא"ל: yuliriver@gmail.com

אמנות במטבח מאת: רוית בן-זאב

עוגת עלי חוביזה

כמו כולם, החודשיים האחרונים עברו עליי בסימן הקורונה. השינוי הבולט היה שעברתי לעבוד מהבית.

בהתחלה זה נראה לי כאי נוחות זמנית עם מעט יתרונות. חיכיתי שהתקופה תסתיים ואחזור לעבוד כרגיל.

ככל שחלפו הימים גיליתי עוד ועוד יתרונות, ועכשיו אני מוכנה לעבוד רק מהבית, עם גיחות קצרות לישיבות שאין מנוס מלהשתתף בהן. (יש גבול לכמה ניתן לראות את עצמך בזום).

אז מה היתרונות של עבודה מהבית?

דבר ראשון - התפנה לי המון זמן שהייתי מעבירה בנהיגה. דבר שני, אני אוכלת בצהריים עם גיורא ואת האוכל של עצמי. אם בא לי אני מתלבשת יפה, אבל אם לא בא לי אני מסתובבת בסחבות הבית שלי כל היום.

ובזמן שהתפנה, פיתחתי תחביב קיים ואימצתי תחביב חדש.

התחביב החדש הוא לנקות את הבית. מה שהתחיל ככורח התגלה לי כהנאה. הבית נקי כמו שאני אוהבת ובשלב זה של חיי, כשאין ילדים קטנים, זאת לא משימה מעיקה מדי.

התחביב שפיתחתי הוא הריצה.

מתחילת הקורונה נוצרה לנו חברותא של ריצה. רצתי כמעט כל יום, והרווחתי חברה של נשים מדהימות, כושר שיא שאף פעם לא הייתי בו, והזדמנות לצאת מהבית אפילו בימים בהם הסגר היה הקשוח ביותר. הריצה הוסיפה לבריאות הנפשית שלי וגם לבריאות הגופנית שלי.

הקורונה התחילה בשלהי החורף ונמשכה לתוך האביב, רצנו כאשר מסביבנו מים זורמים ופריחה מדהימה, עלי החוביזה הרעננים, היפים והגדולים נסכו בי השראה.

זה אחד המתכונים המוצלחים שנולד מההתנסויות שלי. ניתן להמיר בעלי גפו או במנגולד.

- 2 פרוסות מלימון כבוש
- גרידה של קליפת לימון אחת
- 4 עגבניות מיובשות

תבלינים: רבע כפית פלפל שחור, רבע כפית קינמון, רבע כפית אגוז מוסקט טחון, חצי כפית סומק, חצי כפית מלח

3 כפות שמן זית + מיץ מחצי לימון

אופן ההכנה:

אם העלים טריים מספיקה חליטה קצרה.

קוצצים את הבצל והשום דק-דק, ומטגנים במחבת קטנה עם קצת שמן זית. מוסיפים למחבת אורז ועדשים.

מוסיפים אליה גם את קליפת הלימון המגורדת, וקוצצים אליה את הלימון הכבוש והעגבניות המיובשות, שניהם בקוביות קטנות. מערבבים פנימה גם את התבלינים והצנוברים. מגרדים פנימה את הגזר.

פורסים את עלי החוביזה כך שירפדו את התבנית היטב מכל צדדיה. הצד של העורקים צריך לפנות מעלה, כלומר הצד היותר חלק של העלה הוא מה שיהיה צמוד לתבנית. תשאירו שוליים ארוכים, נשתמש בהם כדי לקפל את העלים פנימה.

שופכים את תערובת האורז לתוך התבנית ומהדקים אותה. סוגרים מעליה את העלים שנשארו בולטים.

מעל לתערובת יוצקים בזהירות 2.25 כוסות מים, 3 כפות שמן, ומיץ מחצי לימון. מכסים בנייר אלומיניום ואופים 40 דקות על חום בינוני (140 מעלות) עד שכל המים נספגים באורז והוא נראה מוכן.

כשהמאפה מוכן נותנים לו להתקרר, ורק כשהוא בטמפי החדר הופכים אותו לצלחת הגשה ופורסים לאכול (אם הוא יהיה חם מידי הכל יתפרק).

תשובות לשמיריטריייה 4

1. ד. בתול
2. א. פרח, של יהודה פוליקר
3. ד. ברוק קלאקסטון
4. ב. יצחק מרדכי
5. ג. 12 דקות

חומרים

- צרור עלי חוביזה
- חצי כוס עדשים שחורות שישבו בהשריה שעתיים לפחות
- 1 כוס אורז לבן
- 1 בצל
- 2 שיני שום
- 1 גזר
- 3 כפות פיסטוקים

ארכיון שמיר

יוסקא גילי

תמונת החודש

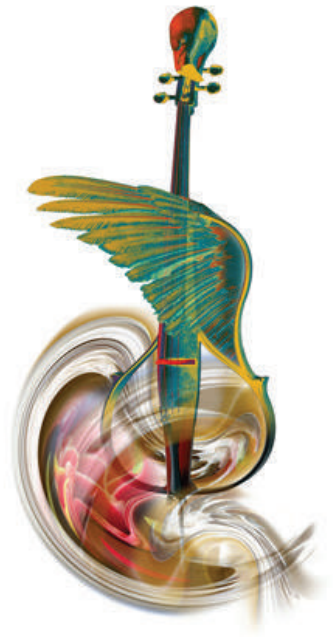
מאוסף תמונות הארכיון

נזכור

6.6.1967	נפל	יוסף-יורקה גרינבלט
13.6.1974	נרצחה	שושנה גילי
13.6.1974	נרצחה	עדנה מור
13.6.1974	נרצחה	יהודית-ג'ודי סינטון
17.6.1976	נפטר	אהרון-קורניא כהן
24.6.1981	נספה	מיכה שבולת
14.6.1989	נספה	רון גוטליב
12.6.1992	נפטרה	שרה רוזן
19.6.2000	נפטר	אלון שנהר
4.6.2002	נפטר	משה מוסקו
23.6.2002	נפטר	אריאל אשל
12.6.2006	נפטרה	סילביה סולומונוביץ
3.6.2011	נפטר	יוסף - יוסקא גילי
25.6.2011	נפטר	יהושע - איזיא שוויגר
25.6.2013	נפטרה	ליובה כנעני
5.6.2015	נפטרה	רותם אסנת
16.6.2017	נפטר	יונתן בלצר
16.6.1951	נפטר	סימון וינטרופ
14.6.1961	נפטר	נסים אזיס
9.6.1994	נפטר	בנימין אשר קמחי
25.10.2000	נפטרה	צילה קופרשמיד
15.10.2016	נפטרה	חנה טישלר

י ה י ז כ ר ס ב ר ו ן

פרח, ציפור וצליל

ציירה אתי פרדו-נוסבאום

קוקרונה: זוג ירגזים מקנן בכד

צילמה: עפרה הדר

